

Anh Trình – Vạn Lí Bình Trù

Contents

Anh Trình – Vạn Lí Bình Trù	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	13
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	22
10. Chương 10	25
11. Chương 11	29
12. Chương 12	31
13. Chương 13	35
14. Chương 14	38
15. Chương 15	39
16. Chương 16	42

Anh Trình – Vạn Lí Bình Trù

Giới thiệu

Tên khác: Anh Trình – Ngàn Dặm Ruộng Đồng Editor: ThầnMột câu chuyện tình yêu ngắn gọn, xúc tích về cuộc đời củ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-trinh-van-li-binh-tru>

1. Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

1.

“Cậu đừng hối hận.” Bạn hét vào điện thoại, tay chân vung vẩy, giả điên giả dại, gió trên mái nhà rít gào, thổi mạnh đến mức bạn giàn giụa nước mắt.

Trong điện thoại không có tiếng trả lời.

Bạn vừa khóc vừa gào hồi lâu, vừa dọa dẫm vừa cầu xin, cuối cùng mới phát hiện người ta đã cúp máy từ lâu rồi.

2.

Bạn biết hẳn ta khinh thường bạn. hẳn ta chửi bạn là chó hoang sau lưng bạn. Ngược lại, lại không phải là cố tình xúc phạm. Bạn bè hội họp, nhắc tới bạn, thuận miệng nói ra.

Hẳn ta ghét bỏ bạn mở miệng vùi tiền hẳn ta, lúc mới đầu một ngàn năm ngàn, giờ biết được hẳn ta dư dả, thế là biến thành năm mươi ngàn một trăm ngàn. Tiền càng vùi càng nhiều, việc bạn làm lại không thấy nhiều, chẳng qua chỉ là giặt giũ nấu nướng, ủ giường dạng chân. Cho một ngàn, còn được *** một cái lỗ mới mẻ, bây giờ mỗi tháng hai mươi ngàn, thối lại trở nên già cỗi.

“Không có sức.” Hẳn ta nói.

“Vậy mày bỏ nó đi.” Bạn của hẳn ta cợt nhả.

Hẳn ta lắc đầu cười, nói rằng đã *** bao năm rồi, không nữa. Lại nói rằng bạn chẳng biết làm gì, đá đi nhờ chết thì sao?

Bạn hẳn ta cười ha hả, bảo hẳn ta lòng dạ Bò Tát, hẳn ta gật đầu lia lịa, miễn cưỡng cười nói, không phải sao, đây chính là làm từ thiện.

3. Bạn đứng ở cửa mà nghe, toàn thân run rẩy, hận không thể lập tức tông cửa xông vào, kể cho cái gã bạn đó biết, hẳn ta khóc lóc rũ rượi, cầu xin an ủi trong lòng bạn ra sao.

Nhưng bạn không xông vào.

Bạn quay người bỏ đi.

Ba tiếng đồng hồ sau, hẳn ta về nhà, người bốc mùi rượu, nhào vào lòng bạn mà nũng nịu, than phiền rằng đám con ông cháu cha đúng là khó hầu. hẳn ta nói hẳn ta không thích những nơi tối tăm, không thích ánh đèn đong đưa, không thích rượu mạnh. Bạn vuốt ve tóc hẳn ta, an ủi hẳn ta, khởi nghiệp mà, xã giao rất khó, ráng nhẫn nhịn chút. Thế là hẳn ta bắt đầu cười, người bốc đầy mùi hôi mà hôn bạn, bạn để mặc cho hẳn ta “làm việc”.

Bạn xả nước vào bồn tắm, dìu hẳn ta vào phòng tắm để rửa ráy. hẳn ta uống say mềm, đang tắm thì ngủ thiếp đi. hẳn ta dựa vào thành bồn tắm, trượt xuống từng tí một, mặt nước tràn qua cằm, qua môi, qua mũi anh. Bạn cho rằng hẳn ta sẽ tỉnh lại ngay, nhưng hẳn ta không tỉnh.

Bạn nhìn hẳn ta trượt vào bồn tắm.

Bạn do dự, bạn chần chừ.

Ác ý xâm chiếm lồng ngực bạn.

4.

Bạn cho rằng thời gian đã trôi qua rất nhiều rồi, kì thực kim phút mới chỉ chạy được một vạch.

Bạn đột nhiên lôi hẳn ta, kéo hẳn ta như điên, mò hẳn ta từ đáy bồn tắm lên, vỗ gọi hẳn ta dậy, lau người, mặc quần áo cho hẳn ta.

Hẳn ta mơ màng về phòng ngủ, nằm lên giường, ôm bạn vào lòng, dụi dụi cần cổ bạn. Chấn mềm mại mà ấm áp, tựa như áng mây bông bênh, dịu dàng che phủ bóng người giao hoà của hai người.

5.

Lúc mới quen biết, hẳn ta là học sinh cấp ba, bạn bán mì xào ở cổng trường hẳn ta.

Mì xiào

Có một thời gian ngày nào hấn ta cũng tới chỗ bạn, lần nào cũng gọi mì xào gà cay.

Bạn nhớ rõ hấn ta, không chỉ do ngày nào hấn ta cũng ăn gà cay, mà còn bởi ngày nào hấn ta cũng đến lúc mười giờ năm mươi phút, rất đúng giờ, cầm được mì là bỏ chạy như điên luôn. Trường học của bọn họ được quản lý kiểu quân sự, mười giờ bốn mươi phút là tự học, mười một giờ kí túc xá tắt đèn, trước khi tắt đèn là điểm danh, vắng ba lần là bị nêu tên trước toàn trường.

Bạn chưa bao giờ thấy ai thích ăn gà cay đến vậy.

Thế là bạn nhớ được hấn ta.

2. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

6.

Ăn nhiều đồ ăn đêm vậy, nhưng bạn phát hiện ra hấn ta vẫn gầy như cò hương. Thế là bạn sẽ cho hấn ta thêm mì xào, thỉnh thoảng thì cho thêm một muôi thịt. Thế nhưng hấn ta vẫn gầy như con mắm.

Cuối cùng bạn ý thức được, cái gọi là “gầy đét” ấy chắc hấn là hấn ta cố tình giữ dáng.

Bạn xót đứt ruột chỗ mì và thịt gà uống phí ấy.

Phần ăn nhiều như vậy, hấn ta căn bản không ăn hết, chỗ thừa chưa biết chừng còn vớt đi rồi. Bạn đoán vậy.

Bạn thấy thật nhục nhã, hận bản thân mình ảo tưởng, thế là mì tối đó cho hấn ta cực kì ít, cả mì và thịt. Hấn ta chỉ vào hộp mà chất vấn bạn, bạn lãnh đạm nói chỉ vậy thôi, nói xong chẳng buồn để ý đến hấn ta nữa, quay đầu đi xào cho người tiếp theo.

Bạn biết hấn ta không có thời gian đôi co với bạn. Sự thật cũng là vậy.

Chưa tới một phút đồng hồ, hấn siết chặt hộp xộp mà đi mất.

7.

Qua ngày hôm sau, bạn lại cảm thấy mình quá đáng – rõ ràng là tự mình đơn phương tình nguyện, ảo tưởng lắm, còn trách người khác làm gì?

Bạn quyết định hôm nay cho hấn ta nhiều mì hơn, coi như bồi thường.

Mười giờ năm mươi phút, hấn ta lại xuất hiện.

Chẳng đợi hấn gọi món, bạn đã bỏ mì vào chảo như thường lệ. Thế nhưng hấn ta không đến quầy của bạn. Hấn đi vòng qua bạn, đến quầy kế bên mua bánh trôi nước.

Bánh trôi nước kiểu Trung Quốc, nguyên liệu gồm rượu gạo, bánh trôi, trứng gà, nước, đường mịn

8.

Bạn phát hiện ra hắn ta đi khắp khiêng.

Bạn đoán rằng hắn bị thương trong lúc chơi bóng rổ hoặc môn thể thao nào đó. Bị thương không thể ăn đồ cay nhiều nhiệt được, thế là bạn quyết định tha thứ cho sự “phản bội” tạm thời của hắn.

Nhưng hắn ta không còn đến quầy của bạn nữa.

9.

Bạn cảm thấy mình thật nực cười. Bạn nghĩ chỗ mì cho thêm trước đây đúng là vớt cho chó ăn.

10.

Một ngày nào đó lúc dọn hàng, bạn phát hiện ra vài tên học sinh đang trốn trong hẻm đánh nhau, ra tay rất nặng, đánh đến nỗi người ta co quắp nằm trên đất, không hét nổi thành tiếng.

Bạn tức run cả người. Điều này khiến cho bạn nhớ tới thời thơ ấu bị mẹ đánh đập.

Bạn đi tới, vung thẳng nhai con đang đánh người đập vào tường. Ngày nào bạn cũng xào mì, dù chỉ dùng nửa sức, mấy thằng nhai sống trong nhung lụa cũng tuyệt đối không phải đối thủ của bạn.

Bạn đuổi hết đám nhai đó đi, phát hiện ra cái tên nằm co quắp trên đất thế mà lại là “khách quen lúc mười giờ năm mươi phút”.

3. Chương 3

11.

Giờ bạn mới biết, chỗ mì xào mỗi ngày hấn ta bạt mạng đi mua, chẳng có miếng nào chui vào bụng hấn cả.

Mấy tên đánh người vừa rồi là bạn cùng phòng của “Mười giờ năm mươi phút”, chúng sai khiến hấn đi mua đồ ăn đêm, không mua thì cắt nát đồng phục của hấn, đổ nước lên chặn hấn.

Bạn kêu Đệ, hỏi hấn tại sao không mách giáo viên, hấn nói người ta là thiếu gia nhà giàu, quyền tiền xây nguyên một toà nhà cho trường; bạn lại hỏi tại sao không kể cho người nhà, hấn nói bố mẹ mất cả rồi, trong nhà chỉ còn mỗi bà nội, chỉ dựa vào tiền học bổng để học ở trường này.

Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng bạn hỏi tại sao bạn cùng phòng lại bắt nạt hấn, hấn nửa cười nửa không nhếch khoé miệng, mỉm cười tự giễu: “Làm sao tôi biết được.”

Đang nói thì nước trong mắt hấn rơi xuống.

12.

Bạn phát hiện ra mình đúng là đoán không sai.

Chỗ mì cho thêm đó quả nhiên là vớt cho chó ăn rồi.

13.

Biết được hấn chưa ăn no, buổi trưa mỗi ngày bạn đều cho hấn một bát mì xào, bên trên xếp ít thịt bán còn thừa. Không chỉ là thương hại hấn. Trên thế giới có rất nhiều người đáng thương, bạn cảm thấy mình cũng đáng thương, lòng tốt của bạn không nhiều đến vậy.

Bạn giúp hấn là vì bạn thích hấn.

Bạn thích vẻ ngoài của hấn, thích cặp mắt một mí và sống mũi cao của hấn, nó khiến bạn nhớ đến người chị đã mất của mình.

Bạn thích sự bền bỉ của hấn, ngưỡng mộ thành tích học của hấn, tán thưởng vẻ từng phải chịu sự bất công nhưng vẫn nỗ lực đấu tranh của hấn.

Bạn cho hắn ăn như cho một con cún hoang lông tạp ăn vậy.

14.

Hồi bé bạn sống trong nhà làm nông, bố ra ngoài đi làm thuê, mẹ bạn uống rượu vào thích đánh con, bạn không chịu được, chị bạn bảo vệ bạn chạy trốn.

Chị vốn không cần trốn đi, bởi vì chị lớn rồi. Lớn rồi, không còn là trẻ con nữa, sẽ không bị ăn đòn.

Tiêu chuẩn đã lớn hay chưa không phải là sinh nhật 18, mà là sức lao động, có thể cống hiến nhiều sức như những người được gọi là “người lớn” ở ruộng, thế là đã lớn.

Người nơi đó rất kì lạ, họ cứ nghĩ rằng trẻ con không phải là người, ít nhất thì không phải là người hoàn chỉnh. Không phải là người hoàn chỉnh, thì sẽ thấp kém hơn mình, cho nên cứ tùy ý ra tay. Nhưng lớn rồi thì khác. Lớn rồi, là người rồi, giống mình rồi, thế là có được tôn nghiêm như mình, không thể đánh nữa.

Họ lớn lên trong roi vọt, thế là sau khi lớn họ cũng phải đánh con mình.

Họ không cảm thấy có gì không đúng, dù có thấy, thì cũng không thể chống lại được câu “việc trong nhà đóng cửa bảo nhau, để người ta biết người ta lại cười”.

15.

Chị trộm tiền, dắt bạn bỏ chạy.

Đã khuya lắm rồi, hai người rất buồn ngủ, lại chạy đến mức cổ họng ứa máu, nhưng không dám dừng lại. Trời sáng rồi, người trong thôn mà dậy, cả thôn sẽ kết hợp đuổi theo, bắt hai người về. Họ giống như ác quỷ, đuổi theo sau hai người, muốn nhốt các bạn vào hang tối vô bờ.

Các bạn dựa vào đôi chân mà chạy đến thị trấn, lại bắt xe đến huyện. Bạn muốn báo cảnh sát, nhưng chị không cho, chị nói cảnh sát sẽ không phụ trách, mà sẽ đưa các bạn về, lại còn nói các bạn chưa hiểu chuyện.

“Đánh hay mắng thì bố mẹ cũng đều là vì con cái cả. Người một nhà có gì không vượt qua được?” Chị bắt chước giọng điệu của người trung niên, nói một cách thâm thía.

Bạn biết chị sẽ không nói dối mình.

Hồi bé chị từng bỏ chạy một lần, rồi bị đưa về. Lúc đó bố còn chưa đi xa làm thuê. Đàn ông mà, luôn trọng nam khinh nữ, con trai mới là người lo việc nhang khói cho mình. Bố bạn coi trọng bạn, cho nên bạn lúc đó không bị đánh, cho nên chị ấy mới không mang theo bạn bỏ chạy.

Chị bạn sức khỏe tốt, có thể làm việc, cặp chân khỏe mạnh, lúc chạy giống như một cô ngựa trắng kiện.

Thế nhưng chị vẫn không chạy thoát được.

Chị bị đưa về, ăn một trận đòn đau, lành rồi thì lại tiếp tục làm việc, tiếp tục bị đánh, tới tận khi “lớn”.

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

16.

Mặc dù chị đã lớn, làm được việc, nhưng chị không có tiền. Tiền kiếm được là của mẹ hết, cho nên chị chỉ có thể ăn trộm. Chị dùng tiền trộm được mua hai vé tàu hoả, cùng bạn đến thành phố.

Các bạn đã báo cảnh sát.

Cảnh sát trong thành phố không thân quen với người trong thôn, chẳng ai biết ai, thế là các bạn cuối cùng cũng có được sự công bằng đáng có.

Các bạn được lên báo, vết thương trên người bạn được chụp ảnh, đăng lên báo và mạng. Bố mẹ các bạn đã mất quyền giám hộ bạn. Có người nói muốn nhận nuôi các bạn.

Các bạn tưởng rằng cuộc sống sẽ trở nên tốt đẹp.

Các bạn chờ người nhận nuôi, chờ mãi, chờ đến khi các bạn không còn xuất hiện trên báo và mạng nữa.

Độ hot đã giảm, những người nói muốn nhận nuôi các bạn liền bật vô âm tín.

17.

Các bạn đành phải kiếm kế sinh nhai.

Chị bạn làm phục vụ ở quán karaoke. Gần karaoke có một ngôi trường, không ít học sinh qua lại, tuổi tác xấp xỉ bạn. Nhìn họ, chị bạn bắt đầu muốn cho bạn đi học.

Để làm được hộ khẩu cho bạn đến trường, chị trao thân cho một lão béo đứng tuổi sàm sỡ chị. Lão béo đó thường xuyên đến hát karaoke, chị nghe đám bạn lão gọi lão là giám đốc X. Chị cảm thấy, có thể được gọi là giám đốc, người này nhất định là rất lợi hại.

Từ một góc độ nào đó mà nói thì đúng là không sai.

Đối với những cô gái trẻ như chị, giám đốc này đúng là rất lợi hại, lợi hại đến nỗi vợ lão cầm chai bia đập vỡ đầu chị, chị cũng chẳng làm gì được họ.

Nhưng giám đốc này cũng chả lợi hại đến vậy.

Chị bạn ở bên lão được mấy tháng ròng, ngày ngày thúc giục, hộ khẩu của bạn vẫn chưa được sắp xếp.

18.

Bị đập vỡ đầu, chị bạn nằm liệt giường suốt mấy tháng trời, vết thương bị nhiễm trùng, chết.

Bạn cảm thấy sống chẳng có ý nghĩa gì, muốn cầm dao chém chết vợ chồng lão béo, nhưng bạn không biết phải đi đâu tìm họ. Bạn thậm chí còn không biết phải xử lý xác chị ra sao, không biết phải đi đâu chôn chị.

Bạn đưa chị đi hoá táng, tiêu hết mấy ngàn tệ cuối cùng chị để lại cho bạn, đổi lấy một buổi nghỉ thức an táng long trọng mà giả dối, và một hũ tro cốt lộng lẫy.

Tro cốt sống cùng bạn trong xóm ở thành phố, chẳng được bao lâu thì bị ẩm nổi mốc. Lúc phát hiện ra tro cốt bị mốc, bạn khóc rất lâu, khóc xong thì tìm một cái bình nhỏ, bỏ tro vào đeo trước ngực, chỗ còn lại thì rắc hết.

Bạn vốn định tìm một chỗ phong cảnh đẹp, nhưng chẳng có tiền mua vé vào cửa.

Cuối cùng bạn rắc tro xuống sông.

Dòng sông đó cách xóm không xa lắm, nước rất đục, bọt trắng bọt vàng thường nổi lều phều, trong xóm có người chèo xuồng cao su đi mò cá. Có thể mò được cá thật, cá còn rất to, chẳng qua là to bất thường. Người mò cá không bao giờ ăn cá mò được từ con sông đó, bọn họ đều kéo hết cá ra chợ bán.

Bạn rắc tro cốt của chị xuống sông.

Bạn nghĩ, chỗ này mặc dù hơi bẩn, hơi thối, nhưng tốt xấu gì cũng còn nước chảy. Chảy hay chảy, chính là còn tự do.

19.

Bạn không đi học. Bạn làm việc vặt nuôi sống bản thân.

Bạn chưa đủ tuổi, chỉ có thể tìm việc ở mấy cửa tiệm nhỏ không chính quy, hơn nữa còn không được ra quầy, chỉ có thể làm ở đằng sau tiệm. Dán nhãn và chuyển đồ đã coi như tốt lắm rồi. Có khi mùa đông rửa bát gọt khoai tây, tay ngâm trong nước lạnh, bạn thật sự hận không thể vẫn còn dằn người ở nhà chưa bỏ chạy.

Bạn cảm thấy bỏ trốn còn không bằng không trốn. Thật đấy.

Nếu không bỏ chạy, chị sẽ còn sống, bạn cũng không phải chịu đói. Không phải chỉ là ăn đòn thôi sao, mọi người đều phải ăn đòn. Lớn lên là xong rồi. Trong nhà còn có đất, còn có phòng.

Nhưng bạn không quay về.

Trước khi chết chị còn bảo bạn đừng về, chị cầu xin bạn ở lại đây.

“Gian khổ hơn, khó khăn hơn cũng phải ở lại đây,” Chị nói, “Ở lại, đừng quay về, giữ chặt lấy tự do đừng buông ra. Thứ chị không có được, hi vọng em sẽ có được nó.”

Bạn không hiểu được cái mà chị gọi là “tự do”, bạn cảm thấy nó chẳng đáng một xu, như cái củ cải vậy.

Nhưng bạn vẫn không quay về.

Bạn biết chị bạn muốn tốt cho bạn.

Lúc bị mẹ đánh, chị sẽ ôm bạn, che cho bạn; khi vào núi đồn củi, chị sẽ hái mâm xôi đại cho bạn ăn. Ngay cả lần lưu vong đòi mạng của chị này, cũng là do bạn cầu xin chị. Hôm đó bạn bị mẹ đánh đến nỗi không chịu nổi nữa, bạn cuộn người nằm trên đất, khóc không thành tiếng. Chị ôm bạn, bảo vệ bạn, bôi thuốc cho bạn, đợi bạn cất tiếng. Bạn cuối cùng cũng khóc thành tiếng, bạn cầu xin chị mang bạn bỏ trốn. Chị đồng ý. Chị trộm tiền đưa bạn bỏ chạy. Chị muốn cho bạn đi học. Chị mất rồi.

Mâm xôi dại

Bạn tin rằng chị sẽ không hại bạn. Bạn nhìn ra được rằng “tự do” rất quan trọng đối với chị.

Vậy nên bạn không quay về.

20.

Bạn ăn thứ tệ hại nhất, mặc thứ xấu xí nhất, miễn cưỡng gồng đến lúc trưởng thành. Lớn rồi, có thể làm được những việc nhiều tiền hơn, bạn vẫn đối xử khắc nghiệt với mình như cũ. Trừ đủ để duy trì sự sinh tồn, bạn cất hết số tiền kiếm được. Bạn không có thú tiêu khiển, bạn không hưởng thụ, những thứ mới mẻ của thanh niên không liên quan đến bạn.

Gian khổ giày vò bạn đến vỡ vụn, nhưng cũng mài cho bạn một thân thể mình đồng da sắt. Đối với việc người như bạn làm thế nào để sinh tồn ở thành phố này, bạn đã biết rất rõ rồi, bạn biết phải chơi ác ra sao, giả nghèo thế nào, lúc nào thì khóc lóc om sòm, lúc nào thì tỏ vẻ yếu đuối. Bạn có thể sống dựa vào bản thân rồi.

Chịu đựng dăm năm, bạn tiết kiệm mua được con xe đẩy nhỏ. Bạn đẩy con xe này tới cổng trường trung học bán mì xào. Ngôi trường này rất gần quán karaoke mà chị bạn từng làm thuê, chị bạn chính là nhìn học sinh trường này mà nảy sinh ý nghĩ muốn “cho bạn đi học”.

Ngôi trường này vốn dạy cả cấp hai và cấp ba, sau này không biết vì sao mà không còn cấp hai nữa, chỉ dạy mỗi cấp ba.

Lúc ban đầu bạn xấp xỉ học sinh cấp hai, bây giờ những đứa đến mua mì đều gọi bạn là chú.

Thực ra tuổi bạn có thể làm anh chúng nó, nhưng bạn nhìn rất già, chẳng ai gọi bạn là anh cả.

5. Chương 5

21.

Bán mì xào ở đây được hơn ba năm, bạn quen được hẳn ta.

Lúc đầu bạn chỉ nhận ra được mặt hẳn, về sau bạn gọi hẳn là “mười giờ năm mươi”, lúc hẳn gần tốt nghiệp, bạn gọi hẳn là “thằng chó con”.

Lúc đầu hẳn gọi bạn là ông chủ, về sau gọi là chú, lúc sắp tốt nghiệp, hẳn gọi bạn là “anh Trình”.

Hắn cúi đầu gọi bạn là anh Trình, giọng nói lầm bầm, nghẹn trong cổ họng, rõ vẻ kiềm nén. Bạn không thích vậy. Bạn hi vọng hẳn phần chán hơn. Khác với bạn, mặc dù từng chịu khổ, nhưng hẳn vẫn còn có tương lai. Thế là mỗi lần hẳn gọi bạn như vậy, bạn đều đập đầu hẳn một cái, bảo thằng chó con, đứng thẳng lưng lên. Bị bạn đánh nhiều, vừa nghe bạn gọi thằng chó con hẳn sẽ tự động ưỡn thẳng ngực ra, từng ngày trôi qua, cái lưng hơi gù của thằng chó con biến mất, không còn thấy nữa.

22.

Thằng chó con đi học muộn, tốt nghiệp cấp ba thì đã mười chín rồi. Hẳn thi đại học rất tốt, thế nhưng để giảm bớt học phí, hẳn chọn một trường chẳng ra sao, học nông học.

Bạn cảm thấy nông học không tốt lắm. Bạn đến từ nông thôn, bạn cảm thấy học nông học là làm hỏng hẳn. Bạn khiến hẳn thay đổi nguyện vọng, hẳn hỏi bạn lấy học phí ở đâu ra, bạn cứng cổ nói tiền rồi sẽ có.

Các bạn cãi nhau.

Bạn tức đến nổi đau cả đầu, đến cả nỗi thiết tha muốn “chém chết vợ chồng lão béo” hồi nhỏ cũng ứa ra, thằng chó con cũng bị bạn làm cho tức đến nghẹn người, hẳn ta là cái kiểu càng tức giận càng lạnh lùng, cãi nhau với bạn đến cuối, hẳn lạnh đến nỗi gần như không còn hơi người.

Cuối cùng hẳn khoanh tay không buồn lựa lời nói nữa, lạnh lùng hỏi một câu “Anh là gì của tôi”.

“Anh là gì của tôi?” Hẳn hỏi.

Bạn không đáp được.

Bạn lập tức bình tĩnh trở lại.

23.

Bạn xoa mặt, quay người bỏ đi. Bạn vẫn thuê phòng trong xóm nhỏ đó, cái căn từng sống cùng chị mình. Cửa sổ nó vỡ nát tả tơi, tí động tĩnh thôi bên ngoài cũng nghe thấy hết.

Bạn đã phát hiện ra mấy bà sống gần đó thò đầu ra nhìn cửa nhà bạn từ lâu. Bạn thấy họ rất phiền phức, nhưng bạn càng không muốn đối mặt với thằng chó con hơn.

Bạn quay người đi ra ngoài, thằng chó con nín bạn lại, bạn hắt hắt ra, hắt vắn mặt bạn lại, cắn lên môi bạn.

Hắn bật khóc.

24.

Thằng chó con không mấy khi khóc.

Bạn thấy hắn từng khóc ba lần.

Một lần là “Tôi làm sao biết được”, một lần là lúc tốt nghiệp cấp ba, một lần là khi bà nội hắn mất.

Lần lúc tốt nghiệp cấp ba hắn khóc rất lâu, lúc mới hôn bạn khóc, sau đó ôm bạn khóc, cuối cùng được bạn ôm khóc. Bạn ôm hắn từ đằng sau, ôm đến nỗi hắn hít thở rối loạn, ôm đến nỗi mấy bà ngoài cửa sổ kêu “ây da”, “ái chà”, ôm đến độ cuối cùng hắn cuộn tròn người lại, bạn ôm hắn, vuốt ve lưng hắn, không biết nước trên mặt hắn là do đau lòng hay vì gì khác.

“Anh Trình.” Hắn khóc gọi bạn.

“Anh Trình.”

25.

Cuối cùng thằng chó con không học nông học, hắn học ngành công nghệ mà hắn muốn học nhất.

Bạn mang quây mì xào đi theo hắn.

Thực ra mấy năm nay bạn bán mì xào kiếm được không ít tiền. Mặc dù nơi này vắng vẻ thưa người, mì xào bán không được giá, một suất cũng bảy tệ mười tệ. Một suất bạn lãi ba tệ, một ngày bán được bảy mươi tám mươi suất, một tháng là được hơn sáu ngàn tệ. Bạn không tiêu tiền gì cả, bớt đi kì nghỉ đông buôn bán không tốt cho lắm, thì mỗi tháng giữ được bốn năm ngàn tệ, sáu năm cũng để được ba mươi bốn mươi ngàn.

Bạn để dành số tiền đó, vốn định mua phòng, cho mình một căn nhà, bạn không định cho thằng chó con dùng, bạn không cao thượng đến vậy.

Nhưng ai bảo hấn biến thành người của bạn đây.

Bạn đã ôm hấn, hôn hấn, tiến vào trong hấn, hấn đã trở thành người phụ nữ của bạn.

Hấn đã trở thành người của bạn.

Bạn cảm thấy mình phải chịu trách nhiệm với hấn. Về mặt này bạn rất cổ hủ. Bạn phải chịu trách nhiệm với hấn, cho nên bạn đưa hết tiền mồ hôi nước mắt mình kiếm được cho hấn tiêu. Bạn dùng tiền vốn định mua phòng của mình để mua máy tính cho hấn, cho hấn đi học, thuê phòng ở cạnh trường hấn, nộp học phí cho hấn.

Khi rời khỏi căn phòng trong xóm nhỏ, bạn rất luyến tiếc, bạn cảm thấy như róc xương lóc thịt vậy. Bạn nhớ rõ lỗ thủng trên bàn là do chị cắt phải lúc thái rau, vết bầm trên đầu giường là vết thương trên đầu chị để lại, cái tủ cũ ba chân cạnh tường đã từng đặt hũ tro cốt của chị.

Nhưng chẳng còn cách nào khác, bạn phải đi theo thằng chó con.

Hấn là người của bạn rồi, bạn phải chăm sóc hấn.

6. Chương 6

26.

Bạn bán mì xào ở gần trường thằng chó con. Cổng trường hấn có một công viên, trong đó có chợ đêm.

Nơi đó rất tốt, bán được hàng. Bạn muốn kiếm thêm chút tiền, mua lấy căn phòng ở đây, thằng chó con bảo sau này sẽ ở lại đây. Hấn ở lại, thì bạn cũng ở lại, bạn cần dựng nhà cho hai người.

Bạn quá bận rộn, bạn đến nổi eo mỗi chân đau, bạn đến độ không có thời gian ở bên thằng chó con.

May mà thằng chó con không cần bạn ở bên. Hấn cũng rất bận. Bạn học hành, bạn kết bạn, bạn quen với cuộc sống mới.

Sau khi kết bạn hấn đưa họ đến gặp bạn, đến quầy hàng của bạn mua mì xào. Bạn đặc biệt vui vẻ. Bạn vui rằng thằng chó con có bạn mới, cũng vui rằng hấn sẵn lòng đưa bạn bè tới chỗ bạn. Bạn miễn tiền mì cho họ, bọn họ nói không được không được, đưa qua đẩy lại, cuối cùng tiền vẫn bị nhét vào hộp bánh trung thu mà bạn dùng làm hòm đựng tiền.

Trước khi đi thẳng chó con còn gọi bạn, hấn gọi bạn là “anh Trình”.

“Anh Trình.” Hấn gọi, trước mặt bạn bè hấn, gọi đến là ngọt ngào.

Bạn kinh ngạc đến tái mặt, bạn hấn lại bắt đầu đùa cợt. Thì ra bọn họ đã biết bạn là anh hấn, anh yêu của hấn từ lâu. Bạn lúng túng tay chân giữa một đám choai choai. Bạn không biết rằng thì ra nếp sống bấy giờ đã cởi mở tới vậy. Nhìn ánh mắt trêu chọc đơn thuần mang ý tốt của họ, bạn đột nhiên muốn khóc.

Từ sau khi đem rắc tro cốt của chị, đã rất lâu rồi bạn không còn xúc động như vậy nữa.

27.

Hai người trải qua bốn năm đại học của hấn. Bốn năm này quá tốt đẹp, vậy nên trôi qua rất nhanh, nhanh đến độ như bóng câu qua khe cửa, chớp mắt đã không còn.

Thằng chó con dần lớn lên, trưởng thành, hấn thay đổi rất nhiều, trở nên thận trọng hơn, không còn lạnh lùng ra mặt, động cái là nhe nanh như hồi trẻ nữa. Hấn học được cách che giấu suy nghĩ của bản thân, học được cách ăn nói khéo léo, học được cách chêm mấy câu “được được ừ ừ” khi nói điện thoại.

Bạn không còn đoán được suy nghĩ của hấn nữa.

Nhưng hấn vẫn là người phụ nữ của bạn, người của bạn. Trong ngoài người hấn đều là mùi của bạn. Bạn thích ôm hấn từ đằng trước. Nếu lúc ấy hấn phát ra tiếng, bạn sẽ cúi đầu hôn hấn. Bạn thích dáng vẻ mắt mi động nước của hấn, bạn thích hấn khàn giọng gọi bạn là “anh Trình”.

Okay phải chú thích một điều này, vì có lẽ các chương trước mọi người không biết, ôm có thể là ôm đơn thuần, nhưng cũng có thể là chịch ghen.

“Anh Trình”. Hấn thấp giọng nức nở, lồng ngực phập phồng.

Bả vai bạn rất cường tráng, vừa đẹp vừa khoẻ, sờ vào rất rắn chắc. Hấn thích bấu lấy cánh tay bạn, vai bạn. Hấn vuốt ve chúng, để lại dấu vết thuộc về mình trên da thịt bạn, đồ rục, từng vết từng vết, mờ ám hết sức.

Bạn cũng trở thành người phụ nữ của hấn.

Lần đầu dùng vòi nước rửa phía sau, bạn xấu hổ đến nỗi hai mắt ngấn đỏ, không chỉ do cảm giác bài tiết kì quái, mà còn bởi nhục nhã. Bạn vẫn luôn cảm thấy mình là một thằng đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, chưa từng nghĩ tới chuyện nằm dưới.

Thế nhưng đó là thằng chó con. Thằng chó con của bạn. Người phụ nữ của bạn.

“Thôi. Cậu ấy muốn, thì cho cậu ấy vậy.” Cuối cùng bạn vẫn thoả hiệp.

Bạn chống hông cúi người, vùi đầu nhào trên giường, thằng chó con đi vào từ phía sau, thở dốc, chỉ thiếu điều vấy đuôi. Hắn hôn cần cổ bạn, liếm dái tai bạn, trong cổ họng có tiếng rên rỉ lơ mơ.

“Thằng chó con”. Bạn thầm nghĩ.

Bạn bật cười. Bạn đột nhiên cảm thấy hắn ta thật đáng yêu. Bạn vít cổ hắn xuống hôn hắn. Lúc này bạn lại cảm thấy, nằm dưới cũng chẳng có gì to tát.

28.

Trong bốn năm ấy, bạn cực khổ kiếm tiền làm thủ tục, chờ công việc của thằng chó con được ổn định, liền mua nhà cạnh công ty hắn. Ấy là một căn nhà trọ. Đây là căn nhà đầu tiên của họ.

Bạn ba mươi hai tuổi rồi. Chị bạn mất đã sắp được hai mươi năm rồi. Từ khi chị mất đến nay, cuối cùng bạn lại có nhà rồi.

Thằng chó con làm một năm, không kiếm được nhiều tiền lắm, ít hơn bạn hẳn một con số. Nhưng hắn sẽ đem tiền kiếm được đưa cho bạn, để bạn giữ. Ban đầu hắn đưa bạn một ngàn tệ, về sau hắn được thăng chức, công việc nhiều hơn, tiền đưa bạn cũng nhiều hơn. Năm thứ tư làm việc, mỗi tháng hắn đưa bạn năm ngàn tệ.

Hắn đưa tiền bạn liền nhận, không hề đưa đẩy, bạn nghĩ rằng hai người là người một nhà, không cần phải làm mấy trò giả dối đó.

29.

Năm thứ năm làm việc, bà nội thằng chó con qua đời. Nhận được điện thoại của thân thích, hắn mua vé chuyến tàu sớm nhất về nhà, nhưng vẫn không kịp nhìn mặt bà lần cuối.

Bạn nhìn hắn rơi nước mắt trước mộ bà. Hắn đứng ở đó, vành mắt tuôn nước. Thoạt đầu rất lặng lẽ, yên tĩnh, sau đó không nén được ghen ngào, cuối cùng, hắn oà khóc.

Bạn nghe thấy hắn nói xin lỗi với bà nội.

“Xin lỗi”, hắn nói, “Con sống tốt đẹp rồi quên mất nội.”

Bạn muốn an ủi hắn, thế nhưng bạn không có lập trường làm vậy. Mấy năm nay số lần thằng chó con về nhà thăm bà nội đúng là không nhiều. Công việc của hắn mới vào guồng, vốn không được nghỉ nhiều, số lần nghỉ ít ỏi cũng đều dành cho bạn.

Bạn nghe thằng chó con nói dông nói dài trước mộ bà nội, kể về thời thơ ấu của hắn.

Hắn nói về cái chết khô hài của bố mẹ mình. Hắn kể lúc mình còn nhỏ, ngày nọ bố mẹ dùng keo 502, dán xong vỗ tay chúc mừng, lại bất cẩn bị lớp keo dính chặt lại, không tách ra được, chỉ đành đến bệnh viện. Trước khi đến trạm xe bus phải băng qua đường, một chiếc xe lao tới, hai người né ra hai hướng khác nhau, mất thăng bằng loạng choạng mấy bước, thế là nắm tay nhau cùng chết.

Hắn kể về thời thơ ấu được bà nội chăm sóc. Hắn bảo bà vốn là tiểu thư con nhà lành, tốt nghiệp ra trường, thời trẻ còn làm bác sĩ. Già rồi, chồng chết, con trai con dâu cũng chết cả, chỉ còn lại một thằng cháu chưa lớn. Hắn nói mình chịu cú sốc từ cái chết của bố mẹ, tính cách trở nên u ám, thường bị bắt nạt. Bà nội hắn nhìn thấy, trước tiên đi tìm bố mẹ nhà người ta mà nói, khỏi phải can thiệp, bà dứt khoát không thêm một mũi gì, đuổi theo thằng nhóc bắt nạt hắn như điên mà đòi đánh. Thế diện cả đời bà, cuối cùng trở thành một bà điên nức tiếng gần xa. Thế nhưng, nhờ có bà, trẻ con gần đó không còn ai dám bắt nạt hắn nữa.

“Bây giờ con đã có rất nhiều bạn bè rồi, còn có anh Trinh nữa.” Thằng chó con nói, “Không còn ai bắt nạt con nữa đâu.”

Nói xong, hắn ngẩn người trước mộ, hồi lâu mới nhẹ nhàng buông một câu, “Xin lỗi bà.” Hắn ta nói rất nhẹ, như sương lại như gió, mờ mịt khó tìm, tựa như chẳng để lại chút dấu vết nào mà biến mất ngay tức khắc.

30.

Xử lý xong hậu sự cho bà nội, thằng chó con trở về thành phố. Hắn chăm chỉ làm việc, cười đùa với bạn bè, quần quýt bên bạn, dường như tất thảy đã quay về đúng quỹ đạo.

Nhưng bạn biết là không phải vậy, bạn biết rằng trong lòng thằng chó con có vướng mắc. Hắn vẫn chưa vượt qua được cái chết của bà nội.

Hắn cảm thấy mình là loại vô ơn, có được cuộc sống của riêng mình liền quên mất bà, kiếm tiền cũng không biết đường báo hiếu bà, vứt bỏ bà một mình ở thành phố nhỏ, chết trong sự cô đơn, không nơi nương tựa.

Bà mất được hai ngày mới có người phát hiện ra, hình như là đang ngồi xổm đi vệ sinh, chốc sau đứng dậy, đầu váng mắt hoa, ngã võ đầu. Phòng vệ sinh ở nhà kiểu cũ dùng bồn cầu bệt, đằng sau có một cái tay nắm xả nước kiểu tắt mở, mở ra rồi còn phải dùng tay đóng lại. Bà mở tay nắm, nhưng lại chưa đóng, nước chảy suốt hai ngày trời, hàng xóm thấy không đúng, thấy cả uế vật mới phát hiện ra bà đã qua đời lâu rồi.

Hắn hận bản thân đắn đo quá nhiều, không dám come out với bà; lại hận mình không có năng lực mua riêng một căn nhà cho bà, đón bà đến đây sống.

7. Chương 7

31.

Bạn phát hiện ra thằng chó con lo âu suốt ngày. Hình như hắn cảm thấy mình vừa vô dụng vừa yếu đuối, luôn ghét bản thân không có năng lực gì, cả ngày lải nhải chuyện nhảm việc. Đồng thời hắn còn nhìn chăm chăm vào bạn, thường xuyên thường xuyên thức giấc lúc nửa đêm, thấy bạn ngủ ngon lành bên cạnh, hắn thở phào nhẹ nhõm, sợ hãi bất an mà thiếp đi.

Quảng mắt hắn càng ngày càng thâm, đồng thời người cũng trở nên nóng nảy bực dọc, dù đã dốc sức kìm nén, nhưng cảm xúc tiêu cực vẫn trào ra ngoài.

Bạn cảm thấy thể này không ổn, trạng thái của hắn như vậy là không đúng. Bạn khuyên hắn thả lỏng. Tuy nhiên, miệng hắn ưng thuận, hành động lại vẫn như cũ.

Bạn sốt ruột thay hắn, đến nỗi miệng mọc cả mụn nước, thế nhưng bạn không dám trách móc hắn, không dám cãi lại hắn. Bạn lo cho hắn, bạn cảm thấy trạng thái của hắn như vậy sớm muộn gì cũng có chuyện. Hắn giống như một quả bóng bị bơm căng, trong bụng toàn là sự bất an và hổ thẹn, tâm trạng đó tràn ngập cơ thể hắn, lấp đầy hắn, gần như sắp phun trào ra từ mũi miệng hắn vậy.

32.

Quả nhiên.

Một ngày nọ, bất đồng ý kiến với cấp trên, thằng chó con cáu tiết đập bàn, tranh chấp với người ta. Lúc đó cấp trên không nói gì, có điều, chưa tới một tuần sau, hắn liền bị sa thải.

33.

Thằng chó con gần như phát điên. Hắn làm ỗ trong nhà không ra ngoài, mẩn mê máy tính, hai mắt ứ đỏ, như một kẻ điên vậy. Bạn lo cho hắn, ngay cả thời gian đi bán hàng cũng rút ngắn lại, chỉ ở nhà với hắn.

Hắn tìm việc cả ngày cả đêm, tuy nhiên bây giờ không phải mùa tuyển dụng, chẳng được vài cái phù hợp. Hắn không cam lòng cúi đầu, càng không cam lòng ngồi ở nhà cả ngày.

Bạn cảm thấy hắn lại trở về làm cậu thiếu niên chân dài tay dài hồi cấp ba, gầy gò ốm yếu, u ám mẫn cảm.

Bạn xót hắn, nhưng bạn biết cửa ải này hắn phải tự mình vượt qua, thứ bạn có thể làm chỉ có việc ở bên cạnh hắn.

Có lúc, hắn ngồi máy tính lâu, ngẩng đầu nghỉ ngơi, bạn sẽ đi tới xoa đầu hắn, mang trái cây cho hắn, từ phía sau ôm hắn, giống như ôm cậu nhóc hiền lành gù lưng lúc ban đầu. Thỉnh thoảng, hắn cũng sẽ chủ động ôm bạn. Hắn ôm bạn, từ phía sau cuộn tròn người bạn lại, ôm rất chi là chặt, đáng vẻ như sợ bạn chạy mất vậy.

34.

Hắn đi rất nhiều lần phỏng vấn, nhưng vẫn không tìm được cái nào dễ chịu. Bạn bảo hắn đừng sốt ruột, cứ từ từ, dù thế nào thì trong nhà vẫn còn có bạn đi kiếm tiền, còn có tiền để dành, không chết đói được.

Nghe lời này hắn chỉ cười, miệng nói được, ngày tiếp theo vẫn chạy vạy khắp nơi như trước.

Một ngày nào đó về nhà, tâm trạng hắn bỗng nhiên tốt đến lạ, hắn cười rạo rỡ đi vào cửa, bảo bạn đưa hết tiền để dành của hai người cho hắn, hắn nói hắn phải tự mình khởi nghiệp, mở công ty.

Bạn từ chối. Không phải là do nghi ngờ năng lực của hắn. Thực tế, bạn tin rằng sẽ có ngày hắn thành đạt, sẽ vươn rất cao, hắn vẫn luôn là người thông minh, có bản lĩnh, từ trước đến giờ bạn luôn tin tưởng điều này.

Nhưng không phải bây giờ, không phải lúc này.

Hắn giờ đang mất lí trí, bạn không thể để hắn lãng phí tiền tích góp bao năm của hai người, tiêu hết tiền là thứ yếu, nhưng bạn có thể thấy trước được thất bại của hắn, bạn không thể để hắn chịu thêm một cú sốc mang tính huỷ diệt lần nữa.

Nghe thấy bạn từ chối, trước hết thằng chó con giật mình ngạc nhiên, kế đó là cơn giận dữ tựa gió lốc. Hắn đỏ mắt gào lên, lần đầu bạn nhìn thấy hắn điên cuồng như vậy. Để bạn lấy tiền ra, đầu tiên hắn nói ngon nói ngọt, sau đó là chửi bới. Bạn bị những lời tổn thương đóứa cho toé máu, nhưng không thể không ép mình giữ lí trí đối diện với hắn.

Đến cuối cùng, thằng chó con thấp giọng khẩn cầu bạn, xin bạn đưa tiền cho hắn.

“Em quá cần một lần thành công.” Hắn nói.

Bạn gần như mềm lòng, nhưng cuối cùng bạn vẫn giữ nguyên phán đoán của mình.

Thằng chó con bỏ đi, hắn hẹn bạn bè ra ngoài uống rượu. Trước khi đi hắn rất thất vọng, hắn nói, hắn chưa từng nghĩ rằng, bạn lại không hiểu hắn đến vậy.

35.

Cuối cùng bạn vẫn không đưa tiền cho hắn ta.

Hai người chiến tranh lạnh mấy ngày, nói chính xác là thằng chó con đơn phương chiến tranh lạnh. Bạn luôn tự nhủ rằng bây giờ là thời kì đặc biệt, phải bao dung hắn, tuy nhiên bạn vẫn khó tránh khỏi thâm bất mẫn. Bạn cảm thấy thằng chó con vẫn là quá yếu đuối. Hắn được bạn cưng chiều, yêu thương, mấy năm liền chưa phải chịu khổ thật sự, thế là hắn trở nên yếu ớt.

Bạn không tìm được so sánh những gì hắn đang đối diện với những gì bạn từng đối diện, bạn đưa ra kết luận rằng, bạn cảm thấy những gì hắn đang đối mặt thực tế không phải quá gian khổ, ít nhất thì không gian khổ bằng những gì năm đó bạn từng trải qua, cũng không gian khổ bằng những gì năm đó hắn từng trải qua. Bạn cảm thấy thằng chó con đúng là rất vất vả, nhưng bạn vẫn không tìm được thâm oán trách sự nhu nhược của hắn.

Bạn là người từng chịu gian khổ khôn cùng, người từng phải chịu gian khổ khôn cùng luôn cảm thấy cái rất gian khổ khác không thể coi là gian khổ được.

Mặc dù về lí trí bạn hiểu được thằng chó con, thế nhưng về tình cảm bạn vẫn cảm thấy rằng, một đứa trẻ lớn lên trong sự nuông chiều quả nhiên vẫn là quá nhu nhược.

8. Chương 8

36.

Thằng chó con được bạn bè giới thiệu cho một công việc phù hợp, làm được một thời gian, hắn bình tĩnh trở lại. Hắn xin lỗi bạn, vì những lời tàn nhẫn làm tổn thương người khác của hắn.

Bạn tưởng rằng mọi chuyện cuối cùng cũng đã qua.

Bạn cuối cùng trút bỏ vẻ cẩn thận dè dặt, thoải mái ở bên hắn, tựa như trong quá khứ.

Tới tận khi bạn phát hiện ra hắn lén lút giấu tiền riêng.

Hàng tháng hắn vẫn đưa một ít tiền cho bạn, làm tiền tích góp chung của hai người, vậy nên bạn không nhận ra. Cho tới khi bạn hắn đến nhà dùng cơm, vô tình tiết lộ thu nhập từ công việc mới của hắn. Bạn phát hiện ra thu nhập của hắn đã xấp xỉ bạn, thậm chí còn cao hơn bạn chút đỉnh, nhưng hắn vẫn chỉ đưa bạn một ít tiền như trước.

Tiền kiếm được mỗi tháng sau khi sắp xếp xong, trừ đi số cần thiết để sinh hoạt, phần dư lại bạn đều cất đi, mặc dù tài khoản đứng tên bạn, nhưng bạn vẫn luôn ngầm thừa nhận rằng số tiền này là của cả hai người.

Bạn cảm thấy lạnh lòng.

Bạn những tưởng hai người là người một nhà.

37.

Mất đi sự gìn giữ của bạn, kẻ hở giữa hai người trở nên găm ghiecs dữ tợn, đến độ bạn bè của thằng chó con cũng phải nhận ra.

Thừa cơ thằng chó con không có nhà, bạn hấn tới khuyên bảo bạn.

Gã nói, khác với bạn, Tả Thành cái công việc này cần phải phung tiền để giữ thể diện, cần phải đút lót đây đó, thu nhập tăng lên, tiền cần tiêu cũng phải tăng, thì mới không đến nỗi lạc quẻ. Gã lại nói, thực ra Tả Thành rất để ý đến bạn. Gã kể lúc học môn tự chọn ở đại học, Tả Thành bảo thích nhất là Beauvoir, thích Cervantes, thích Strickland. Chẳng ai ngờ, vừa tốt nghiệp xong hấn lại đi làm một ông chồng ngoan nộ lương cho vợ.

Simone de Beauvoir, một nhà văn, nhà triết học và một nhà đấu tranh cho nữ quyền người Pháp

Miguel de Cervantes y Saavedra, tiểu thuyết gia, nhà thơ và nhà soạn kịch người Tây Ban Nha

Strickland, nhân vật chính trong tác phẩm The moon and Sixpence, một trong ba tác phẩm nổi tiếng nhất của nhà văn người Anh William Somerset Maugham

Người bạn này là bạn học đại học của hấn, bọn họ từng cùng nhau đến quầy hàng của bạn.

Bạn nhớ tới thằng chó con gọi bạn là “anh Trình” ngay trước mặt bạn bè, gọi đến là ngọt ngào.

Bạn nhớ tới xúc cảm khi chạm vào lưng hấn.

Bạn nhớ tới dáng vẻ hấn cuộn người nằm trong lòng bạn.

Bạn nhớ tới lúc tốt nghiệp cấp ba, nụ hôn mang theo nước mắt của hấn, cơn run rẩy nhẹ nhàng của hấn. Lúc đó hấn khóc, hấn vừa khóc vừa cuộn người nằm trong lòng bạn, hấn gọi bạn là “anh Trình”.

Bạn lại nhớ tới những điều tốt đẹp của thằng chó con.

38.

Vậy nên, khi thằng chó con lần nữa hỏi bạn tiền để khởi nghiệp, bạn đưa cho hắn, không giữ lại chút gì.

39.

Thấy bạn dứt khoát chuyển khoản, thằng chó con rất ngạc nhiên, vẻ kinh ngạc này khiến bạn đau lòng. Bạn gần như không muốn che giấu sự thất vọng của mình. Bạn không biết mình đã làm gì sai.

Nhưng bạn vẫn chuyển khoản dứt khoát, chẳng còn để lại chữ số nào.

Quá nửa số tiền trong đó là của bạn, là tiền bạn cực khổ kiếm được.

Bạn biết cảm thụ khi cháy túi, cũng biết sự đau đớn của cuộc đời chìm nổi, bạn không phải là người cao thượng, bạn vốn không cần phải làm vậy.

Nhưng bạn luyến tiếc thằng chó con, bạn coi hắn như người nhà, hắn thật sự cần số tiền này, thế là bạn dựa vào đó để bày tỏ sự chân thành của mình. Lần trước sau khi từ chối hắn, thằng chó con đã sinh lòng phòng bị, bạn hiểu hắn, cũng cho rằng mình không làm gì sai cả, nhưng chuyện này vẫn tạo ra một vết nứt giữa hai người.

Bạn không muốn cắt đứt với thằng chó con. Thế là bạn thử vá lại nó.

Nếu là cái gọi là tình yêu, bạn tuyệt đối sẽ không đi đến bước này, trong lòng bạn, tình yêu là thứ giả dối mong manh, không thể ăn cho đỡ đói hay uống để giải khát, là thứ xa xỉ mà chỉ có con nhà người ta mới có thể hưởng thụ.

Người nhà thì khác.

Người nhà là thứ có được sau thời gian dài tiếp xúc. Là sự quan tâm, là nỗi săn sóc, là vô số chi tiết trong cuộc sống.

Dáng vẻ xấn gấu quần, tay bưng mâm xôi, động tác chém dao xuống thớt, tiếng than khóc không kìm nổi khi nhịn đau vào ngày hè; mái tóc tung bay trong sáng sớm, tiếng ngáy chằng hè đáng yêu buổi đêm, tất xấu nhét tay vào lưng quần cho ấm mùa đông, động tác nhổ cần rìu cốc khi uống nước.

Những mảnh vụn này nằm rải rác khắp nơi trong suốt cuộc đời bạn.

Mảnh vụn rơi xuống, chợt trở nên nóng cháy, tựa như ngọn lửa mạnh mẽ nhất, làm tan chảy các cá thể độc lập. Nó làm tan chảy bạn, đè ép bạn, tới tận khi biên giới của bạn biến mất. Chúng hoà vào mạng sống của bạn.

Cố nhiên, bạn vẫn còn độc lập như trước, nhưng cũng không độc lập đến vậy nữa.

Giống như bánh màn thầu bị nhét vào lồng hấp, chín rồi vẫn là hai cái, tách ra mới phát hiện rằng vỏ đã dính vào nhau, không còn hoàn chỉnh nữa.

40.

Đại khái là vẻ mất mát của bạn đã làm kích thích hẳn, hoặc là hành động của bạn đã đánh thức kí ức của hẳn, tóm lại, thằng chó con và bạn lại trở nên nồng nhiệt.

Lần này rất chi là chân thành.

Hai người ngồi cùng một chỗ, nói ra hết mọi chuyện, bắt đầu từ khi bà nội mất, từng chương ngại một đều bị dỡ xuống đập nát. Điều này không hề dễ dàng. Đối diện với bản thân luôn rất khó khăn. Có điều, sau đó, các bạn cuối cùng cũng làm lành như ban đầu.

9. Chương 9

41.

Sau chuyện này, thằng chó con đầu tư vào kế hoạch khởi nghiệp của bản thân.

Chuẩn bị tài liệu, chạy thuê kinh doanh, lôi kéo khách hàng, cúi đầu luồn cúi, lúc mới khởi nghiệp, chuyện gì cũng phải tự làm, chuyện gì cũng phải tự chịu.

Nhìn thấy thằng chó con gầy xẹp đi, bạn đau lòng chết đi được, muốn giúp đỡ nhưng lại bất lực.

Suy đi nghĩ lại, bạn định đóng hàng về nhà chăm sóc thằng chó con, vừa mới lộ ra chút dấu hiệu liền bị ngăn cản.

“Ngộ nhỡ em thất bại thật, chỉ có thể sống dựa vào anh thôi, lúc đó thì để em giặt giũ nấu nướng, anh không được ghét bỏ em đâu đó anh Trình.” Thằng chó con cười nói.

42.

Thằng chó con chạy chọt khắp nơi, mệt lả mà vẫn sốt ruột, tóc nhuộm mùi rượu và khói thuốc cả ngày không hết.

Hắn cần phải lo lót trên dưới, cần chăm chăm vào nghiệp vụ, thậm chí còn phải chăm nom mấy chuyện tầm phào lông gà vỏ tỏi. Bạn rận muốn chết, nhưng công ty mãi chẳng nín được chân ai, ngoại trừ mấy người lão làng cuồn được từ chỗ khác, nhân viên mới tuyển cứ đến rồi đi như nước chảy. Công ty nhỏ mới khởi nghiệp, nền tảng chỉ có từng ấy, làm gì có chuyện trả được lương cao, chỉ có thể lay lắt giữ người như vậy, tuy nhiên thế giới đâu lắm thằng đàn.

Hắn bận đến mức vắt chân lên cổ, bề ngoài tiêu tụy, nhưng vẫn ép mình phải cười nói với bạn. Hắn không để lộ cảm xúc tiêu cực với bạn, nhưng bạn vẫn nhìn ra được là tâm trạng của hắn không tốt. Bạn đoán rằng quan hệ giữa hai người đã qua trắc trở, vừa mới làm lành với nhau, thằng chó con không muốn tiếp tục vấp vấp nữa, thế mới hèn mọn làm sao.

Bạn bảo hắn cứ thả lỏng trước mặt bạn, hắn chỉ nói được, nhưng ngày hôm sau hắn vẫn căng mặt gượng cười vui vẻ.

May thay, chẳng bao lâu sau thì bạn của thằng chó con bị hắn thuyết phục thành công, bỏ việc tới giúp đỡ.

Khác với thằng chó con, bạn hắn chưa từng làm ngành này, sau khi tốt nghiệp thì chuyển sang bán hàng, giờ đã có chút thành tựu. Lần này gã tới còn kéo thêm mấy khách hàng cũ, không thể coi là khách hàng lớn, có điều đủ cự được với các công ty lớn lâu năm.

Gã cười gọi thằng chó con là “giám đốc Tả”, bảo hắn phải chịu trách nhiệm với nửa đời còn lại của mình, thằng chó con ra vẻ ghét bỏ, chẳng cảm ơn, chỉ túm cổ áo bạn bắt đi làm việc một cách không hề khách khí.

Thằng chó con cuối cùng cũng có thời gian đi ngủ.

Công ty cũng bắt đầu vào guồng.

43.

Sau khi có lợi nhuận ổn định, thằng chó con lại biến thành ông chồng ngoan ngoãn nộp lương cho vợ, hắn kiếm được tiền liền đưa cho bạn chút đỉnh, tần suất bất định, có lần vài ngàn có lần mười mấy ngàn.

Lần đầu cầm tiền đưa cho bạn, hắn rất dè dặt, hắn bảo mình có thể sẽ giữ lại một ít. Chẳng đợi bạn lên tiếng, hắn đã giằng giải dài dòng rằng phải trả lương, đút lót, bản thân phải giữ lại bao tiền để dùng.

Nhìn dáng vẻ sợ hãi như đi trên băng mỏng của thằng chó con trước mặt, bạn cảm thấy rất khó chịu, bạn lo lắng trước mình nói quá nặng lời, mới khiến hắn dè dặt đến vậy.

Trong lúc nói chuyện thẳng thắn trước đây, bạn cùng thằng chó con nói tới chuyện “quỹ đen”, bạn bảo điều này khiến bạn rất buồn, khiến bạn cảm thấy xa cách. Thằng chó con xin lỗi, hắn nói sau này sẽ không làm vậy nữa, sau này gặp chuyện gì nhất định sẽ bàn bạc với bạn trước tiên. Thực ra việc làm bạn buồn không phải là chuyện “giấu quỹ đen”, thực tế, chỉ cần hắn nói rõ với bạn, dù cho hắn có không quan tâm đến

chuyện trong nhà, hoàn toàn tự kiểm tự tiêu, bạn cũng không có ý kiến. Hấn là người của bạn, bạn hi vọng hấn được sống thoải mái, bạn tình nguyện chăm sóc hấn. Điều mà bạn để ý là giấu giếm và lừa gạt.

Thằng chó con tốt xấu gì cũng là một “giám đốc”, ra ngoài là có người tiền hô hậu ủng, bạn không muốn mình trở thành nguyên nhân áp lực cho hấn.

Tuy nhiên, đây không phải vấn đề có thể giải quyết ngay lập tức.

Bạn chỉ đành sắp xếp lại tâm trạng, trước tiên cười với thằng chó con, nói không sao cả. Đồng thời, bạn thầm quyết định, sau này nhất định phải tin tưởng thằng chó con hơn.

44.

Sự tin tưởng của bạn đã có tác dụng, thằng chó con dần dần thả lỏng, hấn trở lại làm cậu thiếu niên thích làm nũng ngày ấy. Bây giờ hấn đã lớn hấn rồi, vai rộng lưng dài, tay sải eo thon, bụng còn có múi.

Thế nhưng hấn vẫn còn thích cuộn người nằm trong lòng bạn như cũ.

Ban ngày hấn đi làm, buổi tối bạn bán hàng, thời gian hai người ở bên nhau chỉ có cuối tuần. Cuối tuần, khi bạn thức giấc, thường phát hiện ra hấn ôm laptop ngồi cạnh bạn, thấy bạn mở mắt liền hôn bạn, bỏ hết công việc trong tay, cuộn người chui vào lòng bạn.

“Anh Trình.” Hấn gọi bạn, giọng nói còn ngọt hơn cả hồi niên thiếu.

Lúc này, bạn sẽ ôm hấn.

Giờ hấn đã lớn, người dài rồi, chịu được giày vò rồi, vậy nên bạn không dịu dàng như trước nữa, bạn sẽ thô bạo hơn một tẹo. Bạn khoá chặt hấn trong lòng, thân mật không còn một kẽ hở, sau đó gặm hấn, cắn hấn, giày vò hấn. Hấn bị bạn giày vò đến độ nói xằng nói xiên, thậm chí xin tha, nhưng lại không cho bạn dừng lại thật, vậy nên bạn biết, hấn rất thích sự thô bạo của bạn. Qua cuộc mây mưa, bạn sẽ hôn hấn, sau đó cùng hấn tắm rửa.

Bạn thích những ngày tháng thế này, cho nên bạn dốc sức trân trọng chúng. Sự thoải mái trong quan hệ của hai người bắt nguồn từ sự tin tưởng, vậy nên bạn luôn luôn tự nhủ phải duy trì sự tin tưởng này.

45.

“Tin tưởng em ấy.” Bạn tự nhủ, lặp đi lặp lại mỗi ngày.

Lời tự nhủ kéo dài vô tận khiến bạn chán ngán, bạn cảm thấy mình như một cô gái bị nhốt trong khuê

phòng, tầm nhìn hạn hẹp, chỉ vì chút chuyện vặt trong nhà mà cũng phải ưu sầu suy tư.

Nhưng bạn cũng không dám dừng lại. Bạn không dám ngừng tự nhủ với bản thân.

Chuyện của bà nội, cùng với sự dè dặt lúc trước của thằng chó con khiến bạn ý thức được, để duy trì một mối quan hệ, chỉ dựa vào tình nghĩa thì không thể nào đủ được. Các bạn có thể thề non hẹn biển, nắm tay đi hết cuộc đời, nhưng hiện thực sẽ không vì những điều các bạn nói ấy mà đối xử tốt với các bạn.

Có lúc bạn nghĩ, nếu lúc xảy ra chuyện của bà nội, bạn để ý đến sự thay đổi của thằng chó con sớm hơn, dùng cách phù hợp hơn để khuyên bảo hấn, thì có lẽ mọi việc đã khác. Chưa biết chừng hấn có thể khổng chế tâm trạng sớm hơn, không đến nỗi bị sa thải, cũng sẽ không phải trải qua phong ba sóng gió khi khởi nghiệp sau này.

Bạn nhớ ra, lúc đó, bạn thậm chí còn thầm oán trách hấn quá nhu nhược.

Có lẽ bạn có thể dùng cách tốt hơn để nói chuyện với hấn, mà không lắc đầu bo bo giữ khoản tiền tiết kiệm như một kẻ bủn xỉn.

Bạn nghĩ, có lẽ bạn chưa từng thật sự hiểu được hấn.

Những chuyện đã qua thì cũng qua rồi. Nhưng bạn không thể để bản thân lặp lại sai lầm như vậy nữa.

Vậy nên bạn lại tự nhủ.

Quan tâm hấn.

Tin tưởng hấn.

10. Chương 10

46.

Một cách mệt mỏi, bạn duy trì sự tin tưởng dành cho thằng chó con, huy động hết mọi tri giác cảm nhận những vấn đề có thể xảy ra giữa hai người, tiêu diệt hết nguy cơ từ trong trứng nước. Như vậy, ba năm trôi qua, hai người vẫn bên nhau, ngọt ngào quyến luyến, sự nghiệp của thằng chó con cũng ngày một thuận thực, số tiền mà bạn bán mì xào kiếm được chỉ đủ bù vào số lỗ trong tài khoản.

Hai người chuyển tới sống ở một chỗ tốt hơn.

Bạn vốn muốn cho thuê căn hộ cũ, nhưng nói gì thằng chó con cũng không đồng ý, hẳn nói đây là căn nhà bạn mua cho hẳn, là ngôi nhà đầu tiên của hai bạn, tuyệt đối không thể để người khác phá hỏng được. Hẳn bảo hai người không thiếu tiền, đầu tư quản lí thu được rất nhiều lợi nhuận, không cần chút tiền như muối bỏ bể này.

Bạn tính lại, đúng là vậy, thế là đồng ý với cách làm của hẳn ta.

Hoàn hồn, bạn nảy sinh một cảm giác hốt hoảng rất lớn.

Bạn cảm thấy cứ như đang nằm mơ vậy.

Trước đây bạn chưa từng nghĩ đến sẽ có ngày như vậy, bản thân có thể dùng danh nghĩa “kỉ niệm” để bỏ không phòng ở, kiếm được tiền mà không kiếm.

Bạn cứ cảm thấy mình là người sống ở tầng lớp thấp nhất trong thành phố, bản thủ nhóp nhép, gian khổ kiếm ít tiền, ngày nào không làm nổi nữa thì cuộc đời cũng kết thúc. Bạn biết mình không có chỗ dựa, không có học vấn, tầm mắt cũng hạn hẹp. Bạn cảm thấy mọi con đường trèo lên cao thuộc về nơi đô thị đều không có duyên với mình.

Thế nhưng, giờ đây, chợt ngẩng đầu, bạn phát hiện ra mình đã trèo lên rất cao rồi. Mặc dù không phải dựa vào bản lĩnh của chính mình, tất thấy đều là do thằng chó con cho, nhưng bạn thật sự không cần phải lo lắng cơm áo gạo tiền nữa rồi.

Bạn rơi vào hố sâu khổng lồ của ảo ảnh.

Thằng chó con phì cười trước dáng vẻ của bạn, hai mắt cong cong nói đùa, bảo bạn cười được tám chồng tốt. Nghe lời này, bạn hoàn hồn lại, dùng tay vỗ đầu hẳn, dùng cậu em tàn bạo dạy dỗ lại hẳn. Mặc dù làm vậy, nhưng trong lòng bạn biết, thằng chó con nói không sai, bạn đúng là gặp may, gặp được hẳn, mới có được cuộc sống ngày hôm nay.

47.

Nhận thức này khiến bạn sợ hãi, cuối cùng bạn cũng thực sự cảm nhận được khoảng cách giữa bạn và thằng chó con, bạn bị sốc rằng hẳn đã đi xa tới vậy.

Thế là bạn càng ngày càng sợ hãi, gần như thành kính mà đối xử với quan hệ giữa hai người, đồng thời dùng trăm phương ngàn kế muốn cải thiện bản thân.

Nghĩ tới nghĩ lui, bạn nghĩ bán mì xào, quyết định nghiêm túc học lấy một món tay nghề nào đó, một món thật sự. Dù cho không học nổi đầu tư cổ phiếu với lập trình máy tính, thì ít nhất cũng phải học được sửa xe ô tô. Bạn cảm thấy mình không thể cứ mãi đẩy xe hàng được, bạn sợ sẽ có một ngày, mình bị thằng chó con bỏ lại xa tít tắp, ngay cả bóng lưng hẳn cũng không nhìn thấy được.

Nhận thấy sự lo âu của bạn, thằng chó con tìm bạn tán gẫu, bảo rằng hẳn hiểu được tâm trạng của bạn, nhưng tình cảm hẳn dành cho bạn sẽ không thay đổi.

“Em mãi mãi yêu anh, anh Trình.” Hấn bảo đảm như vậy.

Bạn bị đánh gục bởi câu nói này. Bạn cuối cùng cũng thành thật bộc lộ sự yếu đuối của mình. Bạn ngược mắt nhìn hẳn, trong mắt tràn ngập vẻ mờ mịt và đấu tranh, bạn lại quay về làm đứa trẻ ôm tro cốt chị gái ngồi trong căn phòng đi thuê nhiều năm trước.

Thằng chó con lần đầu nhìn thấy dáng vẻ này của bạn. Hấn giật mình, sau đó thương xót ôm bạn vào lòng.

48.

Được hẳn khuyên nhủ, bạn cuối cùng cũng từ bỏ thái độ gần như hầu hạ ấy, đối xử với hẳn như bình thường, đồng thời bạn chuẩn bị học tại chức, quyết định tìm ít sách về đọc. Bạn vốn dĩ muốn thi thăng hệ chính quy, nhưng bạn chỉ mới tốt nghiệp tiểu học, bằng tốt nghiệp cũng mất rồi, vậy nên không thể không chịu giày vò, trước tiên thi trung cấp, sau đó mới thi chính quy.

Nghe xong kế hoạch của bạn, thằng chó con đỡ trán bật cười, khuyên bạn từ bỏ ý định này đi. Hấn nói, nếu muốn học ít bản lĩnh, thì đến công ty hẳn mà làm, kiếm một người dạy bạn, vài năm là đủ; muốn đọc sách, thì hẳn cũng có thể giúp, bạn không cần phải cực khổ như vậy.

Bạn cười rạng rỡ, cảm thán rằng hẳn ta đúng là đã lớn rồi. Lớn rồi, thành đạt rồi, có thể bảo vệ bạn được rồi. Nghe xong, thằng chó con cố tình giả vờ nhu mì đầm đìa, nhào vào lòng bạn, gọi bạn là anh Trình.

“Anh Trình, em nào đã lớn? Em chẳng qua chỉ là con cún con thôi.” Hấn cười nói.

Bạn vuốt ve gáy hẳn, cười đùa với hẳn, nỗi chua chát trong lòng lại dâng lên không ngừng lại nổi.

Đó là nỗi chua chát hoà lẫn ngọt ngào.

Nhưng vẫn chứa đầy xót xa.

49.

Bạn vào làm ở công ty của thằng chó con, học bán hàng với bạn hẳn. Người đó tên là Đinh Đông, là bạn đại học của hẳn, từng đến ăn mì xào của bạn, lúc thằng chó con mới khởi nghiệp, gã ta đã từ chức tới phụ giúp.

Thằng chó con giao phó bạn cho gã, gã cười nói: “Lão Tã à, chị dâu cứ giao cho tao, mày yên tâm đi.”

Đinh Đông thần sắc rất thả lỏng, dáng vẻ thong dong, nói năng cũng rất thoải mái.

Thằng chó con đã tốt nghiệp mười năm rồi, bọn họ làm bạn bè đã hơn mười năm, nói như vậy, thái độ của Đinh Đông chẳng có vấn đề gì. Nhưng bây giờ đang ở công ty, Đinh Đông cũng là cấp dưới của thằng chó con, gã ra vẻ thân mật, lại chẳng thêm suy nghĩ đã vạch trần thẳng mối tình đồng tính của hắn và thằng chó con, bạn cứ cảm thấy thế không được thoả đáng cho lắm.

Có điều người xung quanh dường như đã quen với sự thân thiết của hai người họ, chẳng có biểu hiện gì đặc biệt đối với quan hệ của các bạn.

Bạn cảm thấy tại mình nghĩ nhiều quá rồi.

50.

Dạy bạn hết các ngón nghề, Đinh Đông lập tức đưa bạn đi làm việc, phân cho bạn vài khách hàng, giới thiệu với người ngoài rằng bạn là “đồ đệ” gã mới nhận.

“Sao lại nhận đồ đệ già vậy?” Thường xuyên có người nói đùa.

Đinh Đông chưa bao giờ trả lời thẳng. Gã thường mờ ám đáp ừ ha ha, cố ý nói vòng vo.

Đối với công việc mới, bạn tiến bộ rất nhanh.

Bạn giầy giũa ngoi lên từ tầng lớp thấp nhất, da mặt dày như tường thành, đã quen với thế gian độc ác. Lúc bán mì xào, lời độc ác bạn phải nghe luôn rất trần trụi, có người mặc đồng phục mượn danh “thanh tra” mà bắt bạn miễn phí đồ ăn, cạnh tranh giữa các quầy hàng cũng thường xuyên chửi bới mắng nhiếc. Vì vậy, lần đầu đối mặt với lời từ chối một cách lịch sự, bạn không những không cảm thấy bị tổn thương, thậm chí còn sững sốt lạ thường.

Phải, đúng là bạn không hiểu nổi tâm tư lắt léo của đám người có văn hoá, không tránh nổi cạm bẫy tình xảo họ giăng ra. Thế nhưng bạn cảm thấy, dù cho tâm tư khó dò, có thể giả vờ được về văn minh đã là rất tốt rồi.

Bởi nỗ lực, cộng thêm thái độ tích cực, nghiệp vụ của bạn dần được cải thiện. Sau khi xong một hồi, thỉnh thoảng Đinh Đông sẽ cười nói với mọi người xung quanh, chê bạn tiến bộ quá nhanh, cướp mất khách hàng của gã.

Nghe vậy, bạn liên miện nói “đâu có”, nhưng trong lòng rất vui – đối với việc đuổi theo bóng thằng chó con, bạn cuối cùng cũng có được chút đỉnh tự tin.

11. Chương 11

51.

Bạn nhanh chóng hiểu ra mình đã nhầm. Giết chóc dã man không so nổi với tàn nhẫn văn minh.

Một hôm, Đinh Đông và thằng chó con cãi nhau to. Đinh Đông giận dữ từ chức, mang đi một đồng khách hàng và một nhân viên kỹ thuật nòng cốt.

Gã tự mình làm lại từ đầu, còn không quên gieo rắc tin đồn, từ việc công đến chuyện tư không chừa cái nào.

Ví dụ như “Tả Thành là một ông sếp hà khắc, ngay cả người cũ cùng hân khởi nghiệp cũng không được đối xử đặc biệt”, lại ví như “quản lý nội bộ của Tả Trình rất lỏng lẻo, nguồn vốn sắp đứt đoạn”. Thậm chí còn có cái liên quan đến bạn. Đinh Đông nói Tả Thành dùng người không khách quan, điên cuồng nhét người vào công ty, cả lão gay hơn bốn mươi trên giường mình cũng nhét vào làm cấp dưới của gã, bắt gã dạy nghiệp vụ cho.

“Chính là cái người đó, Lí Trình, cái thằng trước đây tôi hay mang theo người.” Bạn ngồi trong văn phòng một khách hàng, nghe Đinh Đông đinh đạc mở mồm cách một bức tường.

Bạn biết khách hàng làm như vậy là một kiểu bày tỏ thái độ, nhưng bạn đã không dám tin tưởng phán đoán của mình nữa. Bạn thần hồn nát thần tính, lòng tự tin mới được xây dựng chớp mắt đã sụp đổ.

Bạn lo rằng khách hàng cũng giống như Đinh Đông, lo rằng thành ý mà y thể hiện ra là một sự nguy trang mà bạn không thể nhìn thấu được, dùng để bẫy hại các bạn. Vì vậy, để an toàn nên bạn không nhận ý tứ của khách hàng, chỉ cảm ơn liên tục, nhưng lại không đưa ra lời hứa thực chất nào.

Thế là, một tuần sau, khách hàng biến thành khách hàng của Đinh Đông.

52.

Do trạng thái của bạn, cộng thêm việc xét đến chuyện tránh nơi đầu sóng ngọn gió, thằng chó con để bạn tạm thời nghỉ ở nhà, tạm ngừng công việc.

Bạn đồng ý.

Bạn biết bạn không giúp được gì, thằng chó con lại còn bận sút đầu mẻ trán, bạn không muốn rắc thêm phiền phức cho hắn.

Thằng chó con bắt đầu bận rộn.

Xét đến thoả thuận trước đó của các bạn, thằng chó con dẫn dò bạn trước, hẳn bảo tiếp theo hẳn sẽ làm rõ quan hệ với bạn với người ngoài trước, đồng thời do phải lo lót trên dưới, nên không thể tránh khỏi việc phải tham gia vào một số bữa tiệc xã giao không được bình thường cho lắm.

Bạn đương nhiên hiểu cho hẳn.

53.

Thằng chó con chịu áp lực rất lớn, bạn cũng vậy.

Ngoại trừ áp lực, bạn còn thâm thấy hổ thẹn. Mặc dù biết tâm tư của Đinh Đông không phải mới nảy sinh nhất thời, nhưng bạn vẫn cảm thấy mọi thứ bùng phát nhanh chóng, có phần lỗi do bạn.

Cái cớ để Đinh Đông tranh chấp với thằng chó con chính là bạn.

Kể từ khi bắt đầu làm việc, dần dần khách hàng trong tay Đinh Đông được phân non nửa cho bạn, do vậy gã mới nửa thật nửa giả nói đùa với thằng chó con hết lần này đến lần khác. Mọi khi, thằng chó con sẽ an ủi gã, nhưng ngày hôm đó, đại khái là đúng lúc có chút chuyện, cộng thêm sự tin tưởng dành cho Đinh Đông, nên hẳn mới không để ý đến giọng điệu cho lắm. Điều này đã tạo cơ hội cho Đinh Đông, hẳn làm to chuyện trước mặt nhân viên, cho đến khi đỏ mặt đập bàn, cây ngay không sợ chết đứng, tức giận bỏ đi.

Ít nhất thì bạn đã cho gã một cái cớ phản bội quang minh chính đại.

Điều này khiến bạn ăn ngủ không yên.

54.

Cảm xúc của bạn tụ lại, không có chỗ giải sầu, đành phí hết sức lực vào việc nhà, dốc sức làm việc nhà đến mức tốt nhất. Thằng chó con đã rất mệt rồi, bạn hi vọng ít nhất có thể làm tốt việc nhà, để hẳn có thể thoải mái một chút sau khi về nhà.

Bạn giặt giũ nấu nướng, quét dọn trải giường cho thằng chó con, thỉnh thoảng còn chịch hẳn, hoặc để hẳn chịch.

Bạn cảm tiền tích góp của hai người, làm mấy việc lật vật này, điều này tăng thêm gánh nặng tâm lý của bạn, cộng với cảm giác bất lực vốn đã rất lớn, bạn cảm thấy mình càng ngày càng vô dụng.

Bạn muốn ra ngoài làm việc, dù cho không thể vào công ty làm, thì tiếp tục bán mì xào cũng được.

Thế nhưng bạn biết bạn không thể.

Bạn không thể chúc thêm phiên phức cho thằng chó con nữa.

55.

Đúng trong tình huống này, thì bạn nghe được câu đó.

“Nó chẳng qua chỉ là con chó hoang thôi.”

12. Chương 12

56.

Ngày hôm đó, thằng chó con đi xã giao uống say rượu, sau khi tan cuộc, bạn bè không biết chỗ ở của hắn, đành phải mở lịch sử cuộc gọi của hắn, gọi bạn đưa hắn về nhà. Trải qua chuyện Đinh Đông, tên của bạn trong danh bạ thằng chó con bị đổi thành “Lí Trình” bình thường không có gì đặc biệt, bạn không biết sao cuộc gọi này lại đến lượt mình. Nghĩ tới nghĩ lui, đại khái là do trong lịch sử cuộc gọi có nhiều cái của bạn, thằng chó con lại quên không xóa đi.

Bạn đến ngoài cửa ghé lô, vừa định mở cửa thì nghe thấy thằng chó con lầm bầm gọi bạn là “chó hoang”, “con chó hoang chỉ biết giặt giũ nấu nướng, trải giường chờ đút”.

Giữ sạch quan hệ với bạn trước mặt người ngoài, đây là điều mà hắn nói với bạn trước kia, lúc đó bạn gật đầu đồng ý, nhưng lại chưa từng nghĩ rằng cái gọi là “giữ sạch” lại có ý như vậy. Bạn vốn cho rằng chẳng qua chỉ là một câu “chúng tôi không có quan hệ gì cả”. Bạn chưa từng nghĩ rằng trước mặt người khác, hắn lại chán ghét bạn đến vậy.

Nhưng hắn đã nói trước với bạn rồi.

Bạn biết rõ rằng mình không hề hiểu nổi quy tắc trò chơi “xã hội văn minh”.

Thế là bạn tự thuyết phục bản thân, bảo rằng thằng chó con đang diễn trò thôi, hắn yêu bạn.

Bạn thuyết phục mình bình tĩnh chấp nhận.

57.

Bạn dần lòng nổi xúc động muốn vặn hỏi, nhưng không thể dần nổi nổi nghi ngờ trong lòng.

Hôm đó thằng chó con uống say bí tỉ, bạn không thể nào khiến mình tin tưởng hoàn toàn rằng những lời ác độc của thằng chó con chỉ là giả vờ. Bạn thậm chí còn nghi ngờ đó là lời nói thật lòng sau khi say của hắn.

“Cậu ấy rốt cuộc là thích mình ở điểm nào?” Bạn tự hỏi.

Theo phát hiện của bạn, bạn thật sự không có gì đáng để hắn thích cả.

Thằng chó con hơn ba mươi tuổi, vóc người gọi cảm, vừa giàu vừa cường tráng. Còn bạn thì đã hơn bốn mươi, ngày càng già cỗi, lại chỉ là thằng bán mì xào, mặc dù từng có vài ngày được làm “công nhân viên chức”, nhưng so với thằng chó con như bông hoa nhài cấm bãi phân trâu vậy.

Thằng chó con tốt nghiệp đại học chính quy, học lực không cao, nhưng hắn học trường rất có tiếng. Còn bạn thì sao? Tốt nghiệp tiểu học, không có văn bằng gì, nghề nghiệp cũng thấp kém ti tiện.

Hắn thích Camus, Maugham, Beauvoir, còn bạn chẳng biết gì ngoài cơm áo gạo tiền.

“Cậu ấy rốt cuộc là thích mình ở điểm nào?” Bạn tự chất vấn bản thân.

“Do tình cảm sao? Do tình cảm ở bên nhau bao năm nay sao?” Bạn cuối cùng cũng tìm ra câu trả lời. Nhưng đáp án này quá cứng nhắc, cứng nhắc đến nỗi bạn cũng không thể thuyết phục nổi bản thân.

58.

Bạn suy nghĩ như vậy, nghi ngờ chồng chất, thậm chí làm ra cả loại chuyện hoang đường như theo dõi thằng chó con.

Một hôm, bạn đi theo hắn ta, dùng tiền hắn cho mà ăn vận cho trẻ trung, trà trộn vào câu lạc bộ. Bạn đứng ở cửa ghé lỗ, thò đầu dò xét, nghe hắn nói những lời ác độc như thể tự ngược đãi bản thân mình.

Lúc này, bạn đã tin rằng, hắn đúng là coi thường bạn.

“Lão đồng bóng đó chỉ biết vùi tiền,” Bạn nghe hắn nói, “Lúc mới đầu một ngàn năm ngàn, giờ biết tao giàu rồi, thế là biến thành năm mươi ngàn một trăm ngàn.”

“Càng ngày càng vùi lắm, làm việc lại chẳng thấy nhiều, chẳng qua chỉ là giặt giũ nấu nướng, ủ giường dạng chân. Cho một ngàn, còn được *** một cái lỗ mới mẻ, bây giờ mỗi tháng hai mươi ngàn, thịt lại trở nên già cỗi. Không có sức.” Vừa nói, trong phòng có tiếng loảng xoảng, dường như có ai làm vỡ chén rượu.

“Vậy mày bỏ nó đi.” “Bạn” hắn cợt nhả. Đó là một đám con ông cháu cha, thằng chó con khó khăn lắm mới làm quen được. Bạn còn nhớ hắn từng bảo bạn, hắn nói hi vọng có thể hoà được vào đám người này, muốn

thành công thật sự, “Tả Thành” không những vượt qua được cửa ải khó nhằn này, thậm chí còn tiến được một bước vượt bậc. “Lúc đó, công ty em mới được coi là thật sự có bước đầu.” Thăng chó con nói như vậy.

Lời thăng chó con từng nói gợi lên phần lí trí cuối cùng trong bạn, bạn kìm nén xúc động, cất bước bỏ đi, ép bản thân về nhà.

Ba tiếng đồng hồ sau, thăng chó con cũng về nhà. Hắn người đầy mùi rượu chui vào lòng bạn, oán trách đám con ông cháu cha khó hầu hạ. Bạn cất giấu con quỷ trong lòng, vuốt ve đầu hắn, an ủi hắn, hắn say khướt hôn bạn.

Lúc tắm rửa, phát hiện ra hắn trượt vào bồn tắm, bạn đột nhiên nảy ra ý nghĩ ác độc vô tận.

“Nếu bây giờ chúng ta chết, mọi phiền phức sẽ không còn tồn tại nữa.” Bạn nghĩ vậy.

Bạn đấu tranh, bạn do dự, tay bạn thậm chí còn vươn tới lưỡi dao cạo đặt trên bồn rửa mặt.

Nhưng cuối cùng bạn vẫn không nỡ. Bạn chết cũng không tiếc, nhưng thăng chó con không thể chết được. Hắn vẫn còn trẻ, bạn không nỡ.

Bạn vội vàng kéo hắn lên khỏi mặt nước.

Bạn ôm hắn mà thiếp đi.

59.

Nỗi nghi ngờ của bạn ngày càng chồng chất. Sự bất an của bạn ngày càng nặng nề.

Bạn dùng lí trí để chống lại xúc động, buộc bản thân phải giữ im lặng, buộc mình phải tin tưởng và bao dung.

Nhưng bạn đã thất bại.

Cảm xúc giống như nước, lúc bình lặng thì dịu dàng vô hại, nhưng lúc nổi điên lại cuộn cuộn ngất trời. Trong lòng bạn sóng găm biển động, kèm theo động đất gió lốc, đó không phải thứ mà lí trí nhỏ nhoi có thể chống lại được.

Trong sự giãy vò đó, một hôm, bạn cuối cùng thốt lên câu hỏi không nên hỏi với thăng chó con: “Em coi anh là cái gì?”

“Em coi anh là cái gì? Chó hoang à?” Bạn hỏi như vậy.

Nghe xong, thằng chó con đầu tiên là ngẩn người, sau đó là sự tức giận chưa từng thấy. Quần mắt hấn thâm quầng, ở ngoài cúc cung hạ mình cả ngày, vốn muốn về nhà nghỉ ngơi, nhưng không ngờ thứ đón chờ hấn lại là cái này. Hỏi như vậy, sự không tin tưởng và hành động theo dõi không ngừng của bạn đều không thể giấu được nữa, chúng bị phơi bày trước mặt hấn ta, khiến hấn lạnh lòng – hấn đã đánh tiếng trước với bạn rồi, bạn còn dùng chuyện này mà chất vấn hấn.

Tuy nhiên, vài phút sau, hấn vẫn dần lửa giận. Chỉ nhìn nét mặt hấn bạn cũng biết, cơn giận này được dần xuống rất miễn cưỡng. Bạn biết mình nên xin lỗi, để chuyện này mau chóng trôi qua, ít nhất là để giữ được vẻ hoà bình bề ngoài.

Bạn đúng là đã làm vậy.

Nhưng bạn vẫn không thể nào an tâm được.

Bạn muốn được nghe hấn bảo đảm lần nữa. “Đó chỉ là lừa người ngoài thôi.” Bạn chỉ cần một câu như vậy, cho dù là lừa bạn cũng không sao cả.

Bây giờ bạn chỉ có thể dựa vào thằng chó con mà thôi.

Chỗ bạn ở là do hấn cho, gia đình của bạn là do hấn cho, thậm chí ngay cả bản lĩnh bán hàng chưa được mài giũa của bạn cũng là do hấn cho. Bất tri bất giác, hấn đã chiếm quá nhiều chỗ trong cuộc sống của bạn, bạn không thể tưởng tượng ra cuộc sống không có hấn. Mọi thứ hấn cho bạn đều được xây dựng trên một nền tảng vô cùng bất ổn, chính là thứ gọi là “tình cảm”. Bây giờ, hấn thậm chí đã bắt đầu phủ nhận cả điều này.

Hấn phủ nhận tình cảm của hai người trước mặt tất cả mọi người. Trừ bạn. Trước mặt bạn, hấn cứ như một đứa trẻ, bảo rằng hấn yêu bạn.

Bạn nên tin tưởng hấn, nhưng bạn không có cách nào làm vậy. Bạn bây giờ thực sự không thể nào phân biệt nổi, cái gọi là “diễn” của hấn, rốt cuộc là diễn với bạn, hay là diễn với người khác.

60.

Dần vật hồi lâu, bạn nghĩ ra một “ý kiến hay”.

Bạn nhớ ra chuyện “quỹ đen”.

Bạn đột nhiên nhớ ra, khi tình cảm giữa hai người ổn định, thằng chó con chưa bao giờ giữ “quỹ đen”. Bạn nghĩ mình có thể tìm thử trong nhà, xem hấn có giấu tiền riêng hay không, nếu không có, bạn liền có thể

an tâm hoàn toàn rồi.

Bạn càng nghĩ càng thấy có lí, thế là bắt đầu lục lọi dưới danh nghĩa “tổng vệ sinh”. Từ vách tủ đến ngăn kéo, từ dưới gối đến gầm giường, thậm chí cả kê sofa đến trong chạn bát, bạn đều cẩn thận tìm kiếm sạch sành sanh. Bạn tìm ngày tìm đêm, tìm đến gần như phát điên, thằng chó con thấy bạn vất vả, còn đau lòng bảo bạn không cần phải mệt mỏi thế, bạn đồng ý luôn miệng, ngày tiếp theo vẫn bận rộn như cũ.

Vài ngày trôi qua, trong nhà gần như bị bạn lật tung, bạn chẳng tìm thấy gì cả.

Bạn yên tâm trở lại.

13. Chương 13

61.

Nhưng bạn bỗng nhiên nhớ ra nhà bạn còn có một cái két sắt, đặt ở góc tường, từ sau khi chuyển đến đây chưa từng mở ra.

Đấu tranh hồi lâu, bạn đột ngột nhảy dựng.

Bạn bắt đầu đi về phía két sắt, đồng thời tự lải nhải trong lòng: “Lần này mà không có thì mình sẽ không dần vật nữa, mình sẽ quan tâm cậu ấy, tin tưởng cậu ấy, yêu cậu ấy, giống y như trước đây.”

Bạn suy nghĩ không ngừng lấy một giây, nghĩ đến tương lai mà gần như thốt ra thành lời.

Bạn run rẩy mở két ra.

Bạn mong đợi rằng bên trong trống rỗng.

Thế nhưng, khi cánh cửa mở ra, một hòm sắt màu đen xuất hiện trước mặt bạn.

Bạn thô bạo lôi hộp sắt ra khỏi két, giật tung nắp vứt sang một bên, đổ hết đồ trong hộp ra.

Không có tiền.

Không có thẻ.

Không có sổ tiết kiệm.

Trừ những thứ linh tinh mà bạn từng tặng cho thằng chó con ra, thì trong đó chẳng có gì cả.

Bạn cuối cùng cũng thật sự bình tĩnh trở lại.

Bạn ngã ngồi xuống đất, chán nản cười khở, dùng ngón cái và ngón trỏ day sống mũi. Cuối cùng bạn cũng ý thức được mình nực cười ra sao. Bạn phát hiện ra mấy tháng nay mình cứ như một cô vợ đồ kị ghen tuông, đa nghi, nhạy cảm, theo dõi thằng chó con, lật tung đồ đạc của hắn. “Cứ như một người phụ nữ đáng thương đang tìm kiếm bằng chứng chồng mình ngoại tình vậy.” Bạn nghĩ đầy xót xa.

Thế này chẳng giống bạn chút nào, đúng là khó coi.

Đúng lúc bạn phải mông đứng dậy, định cất hộp sắt vào két, thì cửa có tiếng động – thằng chó con đã về. Bạn lập tức hoảng loạn, luống cuống tay chân, hộp sắt vốn chỉ cần ấn một cái là đóng được, giờ làm đi làm lại bốn năm lần cũng không khép vào nổi. Bạn sốt ruột đến mức toát mồ hôi, nét mặt hoảng hốt, tay chân lạnh ngắt. Bạn muốn đẩy hộp vào, nhưng thế nào cũng không được.

Do sự run rẩy của bạn mà miếng sắt va đập vào nhau, tiếng vang đầy chói tai.

Đúng lúc này, cửa bật mở.

62.

Thằng chó con cười rạng rỡ bước vào, nói với bạn rằng hắn cuối cùng cũng tìm được trợ lí phù hợp, mới nói được một nửa, ánh mắt của hắn liền bị thu hút bởi vẻ mặt hoảng sợ của bạn. Bạn muốn giấu giếm, nhưng càng cố càng hồng, cuối cùng, theo ánh nhìn của bạn, thằng chó con đi đến chỗ két sắt.

Hắn mở cửa két, nhìn thấy cái hộp bị lật tung.

Hắn cuối cùng cũng nhận ra gần đây bạn đã làm những gì.

Bạn tưởng rằng hắn sẽ nổi cáu, nhưng hắn không làm vậy.

Hắn im lặng hồi lâu, chẳng nói năng gì, đứng dậy bỏ đi.

63.

Bạn căng thẳng đến phát điên.

Bạn không ngừng xin lỗi thằng chó con, hấn bảo hấn cần yên tĩnh một lát, bạn chỉ đành nói được, bạn chỉ có thể ngẩn ngơ ở nhà không có mục đích.

Một tuần sau, hấn bắt đầu đi đêm không về nhà, bạn phát hiện ra mùi nước hoa xa lạ trên người hấn.

Hấn từng nói gần đây sẽ “phải tham gia vào một số bữa tiệc xã giao không được bình thường cho lắm”, bạn đã nhận lời sẽ không so đo mấy cái này. Nhưng bạn không biết rằng cái “không được bình thường” này sẽ “không bình thường” đến mức nào, bạn cũng không biết sau sóng gió ngày hôm đó, lời hứa của hấn với bạn có còn nguyên vẹn nữa không.

Hấn gặp dịp thì chơi, hay là diễn giả thành thật?

Bạn không biết.

Bạn tin rằng, trước khi phát hiện ra bạn lục lọi tìm “quỹ đen” của hấn, hấn còn yêu bạn, nhưng bây giờ, bạn ngày càng mờ mịt. Bạn không biết hấn có bị tổn thương do việc làm hôm đó của bạn hay không, bạn không biết có người nhân dịp này mà chen chân vào hay không.

Bạn chẳng biết gì cả.

Nhưng bạn không dám bám đuôi hấn, chứ đừng nhắc đến chuyện lên tiếng gặng hỏi.

64.

Cuối cùng, “thanh gươm của Damocles” treo lơ lửng trên đầu bạn cũng rơi xuống.

Bạn phát hiện ra dấu hôn không phải của bạn trên người thằng chó con.

65.

Bạn trở vào dấu hôn, hỏi thằng chó con là do ai hôn.

Gần đây hấn luôn lạnh nhạt với bạn. Thế nhưng, đại khái là bạn run rẩy rõ ràng quá, hoặc là do chột dạ, lần này, hấn thành thật đáp rằng, là một cậu “người mẫu nam” trong club.

“Em với cậu ta chẳng có gì cả, cái này là do cậu ta thừa cơ em uống say mà cắn.” Thằng chó con giải thích.

Bạn gật đầu không đáp, trong lòng lại chẳng tin tưởng tẹo nào.

Ngày hôm sau, bạn lại làm cái chuyện theo dõi bắt thiu. Bạn bám theo thằng chó con ra ngoài, mang theo ống nhòm, đi theo hần nguyên một ngày. Lúc hần ăn cơm với một đám đàn ông trung niên, bạn phát hiện ra có một cậu nam sinh ngồi cạnh hần, lẳng lơ từ trong xương, lắc eo vênh mông, người ngồi cùng bàn suông sã sờ mông cậu ta.

Bạn cầm ống nhòm nhìn chăm chăm một lúc, xung quanh đã có người không kìm được nhìn bạn dò xét, lại còn thử gọi bảo vệ, bạn đành phải cất ống nhòm đi về nhà.

Bạn trèo lên tầng thượng, định hóng gió để bình tĩnh lại, nhưng lại không ngờ gió trên tầng thượng gào thét dữ dội, thổi mạnh đến mức bạn giàn giụa nước mắt. Bạn không bình tĩnh nổi, thậm chí còn sốt ruột hơn nữa.

Bạn gọi điện thoại hỏi thằng chó con đang làm gì, lại hỏi hần đang ngồi với những ai, thằng chó con vẫn đáp lầy lệ như trước. Bạn miêu tả lại dáng vẻ của cậu nam sinh kia, hỏi hần tìm đâu ra một cậu em đẹp trai vậy, thằng chó con nghe mà cười lạnh lùng, hần tìm một chỗ yên tĩnh, hỏi bạn rằng rốt cuộc bạn muốn gì.

Giọng điệu của hần vừa coi thường vừa mất kiên nhẫn, bạn thậm chí còn nghe ra được chút vẻ khinh thị.

Bạn bỗng nhiên sụp đổ.

Bạn gào lên, bắt hần đuổi cậu trai kia đi ngay lập tức, dọa dẫm hần rằng nếu hần không làm theo ý bạn, bạn sẽ cầm dao chặt hần ra. Lần này thằng chó con cười thành tiếng thật, hần bảo bạn đến đi, hần nhất định sẽ hầu đến cùng. Bạn bảo hần đừng hối hận, vừa khóc vừa gào hồi lâu. Thế nhưng vừa buông lời bạn lại sợ hãi, chỉ đành xuống giọng xin hần yên ổn cùng bạn sống qua ngày.

Đầu bên kia mãi chẳng đáp.

Bạn hạ điện thoại xuống khỏi má, liếc nhìn mới phát hiện ra điện thoại đã bị cúp từ lâu rồi.

14. Chương 14

66.

Bạn hét một tiếng dài, tràn ngập nỗi tuyệt vọng.

Bạn biết mình vô lí. Nhưng bạn không biết rốt cuộc mình đã làm sai cái gì, mới khiến mọi chuyện đi đến bước đường ngày hôm nay.

Bạn cảm thấy bản thân quá vô dụng, bạn hận sự vô dụng của mình.

Phút chốc, bạn nhớ đến thằng chó con chìm trong bồn tắm ngày đó.

67.

“Nếu bây giờ chúng ta chết, mọi phiền phức sẽ không còn tồn tại nữa.”

68.

Bạn trèo xuống sân thượng, về nhà, vào bếp, lôi đá mài dao ra, mài sắc hai con dao chặt xương trong nhà.

Bạn siết chặt dao đi ra ngoài.

69.

Lúc ra ngoài, bạn bị vướng vào khung cửa, ngã nhào ra đất, lồng ngực đau nhói, kèm theo cơn đau là cảm giác ẩm ướt.

Bạn ngơ ngẩn, cầm dao chặt xương về nhà, đi vào phòng tắm, đứng đối diện gương mà kéo cổ áo.

Cái bình nhỏ trước ngực bạn vỡ rồi.

Cái bình đó đã theo bạn nhiều năm, trong đó chứa chút tro cốt cuối cùng của chị bạn.

70.

“Gian khổ hơn, khó khăn hơn cũng phải ở lại đây, ở lại, đừng quay về, giữ chặt lấy tự do đừng buông ra.”

15. Chương 15

71.

Nhìn vết thương trước ngực, bạn ngó người, con dao trong tay rơi thẳng xuống đất kêu “leng keng”.

Bạn chợt phát hiện, không biết bắt đầu từ khi nào, tự do đã cách bạn rất xa rồi. Tiền bán mì xào rõ ràng đủ cho bạn ăn uống qua ngày, bạn rõ ràng đã có thể tự nuôi sống mình rồi, thế nhưng, không biết vì sao, bạn vẫn dần dần đánh mất bản thân.

Bạn mất đi sự tự tin.

Bạn dựa dẫm vào người khác.

Bạn đánh mất tự do.

Đó là sự tự do mà hồi nhỏ dù có phải nằm gai nếm mật bạn cũng phải giữ lấy.

Đó là sự tự do mà chị dùng tính mạng để đổi cho bạn.

72.

Bạn bật cười, như điên như dại.

Bạn cười rất lâu, cười đến nỗi không tìm được nước mắt rơi.

Cười xong, bạn rút điện thoại ra, kiểm tra số dư tài khoản chung của hai người, bắt đầu tính toán từng khoản một.

Trừ đi số tiền hai người cùng sử dụng, bạn móc hết từng xu từng hào của số tiền thuộc về bạn ra.

Bạn chuyển số tiền của Tả Thành vào thẻ ngân hàng của hắn.

Bạn chuyển về căn hộ cũ mà bạn mua.

Bạn bỏ đi

73.

Sau khi nhận được tiền chuyển khoản, Tả Thành vội vàng gọi điện thoại, hắn hoảng hốt hỏi bạn đang ở đâu, bạn bảo hắn bạn đang ở căn hộ cũ bạn mua – khúc mắc giữa hai người quá sâu, có quá nhiều chuyện cần xử lý, bạn không thể mặc kệ được.

Bạn tính toán rành mạch tài sản cá nhân của hai người, vạch sơ ra một quy tắc phân chia, sau đó đối chiếu

với lịch, xác định thời gian đến nhà Tả Thành lấy đồ. Điều này làm bạn rất buồn, bạn thậm chí khó chịu đến mức run rẩy.

Nhưng cảm giác khó chịu này khác xa mấy ngày trước.

Bạn cảm thấy những thứ đang phủ mờ trước mắt bạn như sương mù đang dần biến mất.

74.

Tả Thành níu kéo bạn, ân hận không thôi, nước mắt giàn giụa. Nhờ vào đó, bạn cuối cùng cũng chắc chắn rằng hai mươi mấy năm nay, bạn không phải luôn quá quắt đến vậy. Điều này khiến bạn được an ủi đôi chút.

Nhưng điều kì quái là, nhìn hấn khóc, bạn chẳng hề có chút cảm xúc mãnh liệt nào.

Đau lòng thì đau lòng, nhưng cũng chỉ là đau lòng mà thôi. Mây mù phủ trước mắt bạn dường như đã trôi cả vào kí ức của bạn, bạn vẫn còn nhớ được mấy chuyện đó, nhưng cũng chỉ là nhớ mà thôi.

Chỉ trong khoảnh khắc như vậy.

Trong khoảnh khắc mà cái bình vỡ tan.

“Bộp” một cái.

Những tình cảm đó giống như hơi nước trong nồi hấp, bạn mở nắp ra, chúng tràn ra ngoài, sau đó biến mất trong không khí, chẳng còn để lại dấu vết gì.

75.

Tả Thành không đồng ý với đề nghị của bạn, hấn ngăn cản bạn bỏ đi, giữ chặt sổ tài sản bạn đáng được hưởng, thậm chí cắt đứt con đường sống một mình của bạn.

Bạn ra ngoài xin việc, tuy nhiên không tìm được việc làm, muốn rời khỏi thành phố này, nhưng lại không thể bán căn hộ đi. Từ khi rời khỏi Tả Thành, bạn làm gì cũng khó khăn muôn phần, nhưng trong lòng bạn rất bình lặng – không thể nào khó khăn hơn thuở thơ ấu của bạn nữa. Giờ bạn đã lớn rồi, có tiền để dành, có nhà để ở, một năm hai năm thôi, bạn có thể chi trả được, chẳng ai dồn chết được bạn cả.

Thấy tìm việc thực sự vô vọng, bạn dứt khoát rửa nồi thái rau, đẩy xe hàng làm nghề cũ.

Bạn về các khu trường học bán hàng. Khó lắm mới mời chào được người xung quanh, lấy lại “tư cách bán hàng”, bán chưa được hai ngày, quầy lại bị đập vỡ. Một hôm hai hôm, mọi người còn giúp đỡ bạn, mười ngày nửa tháng, tất cả đều biết bạn đặc tội người ta, họ tránh bạn như tránh tà, chỉ sợ bị dây vào.

Bạn đành phải tìm chỗ khác mở hàng, nhưng người đập quầy vẫn luôn theo sát bạn.

Không bán được mì xào, bạn liền đi làm phục vụ, không làm được phục vụ, bạn dứt khoát ra đường bán đồng nát.

Bạn là người sinh ra từ khổ đau, chẳng để ý đến cái gọi là tôn nghiêm, không có bệnh nhà giàu thanh cao. Kiểu người như bạn rất bền bỉ, một khi đã quyết thì chẳng có gì thay đổi được.

16. Chương 16

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

76.

Giăng co một năm, cuối cùng Tả Thành bỏ cuộc.

Hôm đó bạn đang thu gom đồ đồng nát, Tả Thành chợt xuất hiện trước mặt bạn. Hắn đỏ mắt gọi bạn một tiếng anh Trình. Hắn nói hắn sai rồi. Hắn bảo hắn sẽ không giày vò bạn nữa. Hắn xin bạn quay về sống với hắn.

Bạn từ chối.

Sau đó, bạn không còn thấy hắn nữa.

77.

Bạn tìm được một công việc kinh doanh, dốc sức làm việc cùng một đám thanh niên hơn hai mươi tuổi.

Bạn không rời khỏi thành phố này. Bạn chỉ là một người tầm thường, người tầm thường không có tư cách làm mấy trò lãng mạn đau thương trong truyện. Bạn đã quen thuộc với thành phố này, ở thành phố này bạn có chốn dung thân, nếu đi đến một thành phố mới, bạn không biết tương lai sẽ ra sao.

Bạn tiến bộ rất nhanh, chưa được bao năm đã bắt đầu nhận khách hàng lớn, sau đó chuyển sang làm thị trường. Lúc nghỉ hưu, bạn đã được coi là tầng lớp trung lưu thượng lưu, mặc dù không được như Tả Thành, nhưng cũng coi như có sự nghiệp, cuộc sống của riêng mình.

Sau khi làm được ba năm, dưới sự dẫn dắt của đám thanh niên bên cạnh, bạn biết đi bar. Bạn không còn trẻ nữa, nhưng vóc người vẫn rắn rỏi như trước, do thường xuyên phải đảo nổi, bờ lưng của bạn rất gợi cảm, lại chưa từng phát phì ở tuổi trung niên, thế là được rất nhiều người ưa thích. Bạn chơi vài năm, cảm thấy mình ăn không tiêu nổi, thế là đóng cửa cho yên chuyện, về nhà dưỡng lão.

Mấy năm đi bar, bạn quen được một đám bạn bè, lúc rảnh rỗi không làm việc bạn cùng họ nướng thịt uống rượu, có tuổi rồi thì leo núi uống trà, cuộc sống dễ chịu vô cùng.

78.

Sau khi về hưu, bạn vốn muốn ở nhà chơi, tuy nhiên đã bận rộn cả đời rồi, đã quen làm việc, không chịu nổi rảnh rỗi. Thế là mỗi ngày bạn đến trường học dự thính, học thêm ít kiến thức không cần dùng tới, một thời gian dài sau, bạn trở thành bạn vong niên với một cô giáo trẻ tuổi, cô ấy thường đến nhà bạn uống trà.

Bạn chợt cảm thấy mình sắp xuống lỗ rồi, bạn tìm cô giáo trẻ ấy, nhờ cô thả tro cốt của mình xuống sông. Cô ấy nhận lời.

Một hôm, cô giáo trẻ đến nhà bạn uống trà. Trong lúc tán gẫu, cô hỏi tại sao bạn lại chọn một dòng sông đục ngầu hôi thối như thế làm chỗ táng thân. Bạn nói cho cô ấy biết, chị của bạn cũng được thả ở đó.

Theo dòng câu chuyện này, bạn nhắc tới những chuyện khi còn trẻ với cô ấy. Bạn rất vui rằng có người có thể hồi tưởng lại quá khứ cùng bạn.

Bạn nhớ về chị gái, nhớ tới cặp chân sắt chắc của chị, bóng dáng chị thái rau, mâm xôi dại chị bưng trong tay. Nói mà bạn cảm giác dường như chị đang ở ngay trước mắt mình.

Bạn lại nhớ đến thằng chó con. Bạn ở bên hấn suốt hai mươi mấy năm trời, bạn vốn tưởng rằng, bạn có thể nói rất nhiều thứ về hấn ta. Thế nhưng bạn không thể. Thời gian trôi qua vùn vụt, hai người đã chia tay ba mươi mấy năm rồi, giờ đây, đến dáng vẻ của hấn bạn cũng không còn nhớ nổi nữa.

Cuối cùng, các bạn vẫn nói đến chuyện trong hiện tại. Bạn nói lưng của bạn đau, cô ấy phàn nàn về đứa con nghịch ngợm ở nhà, nói mãi nói mãi, bạn cười khà khà, đang cười thì đột nhiên hơi thở nghẹn cứng trong cổ họng.

Cứ như thế, bạn ngồi trên ghế mây, môi nở nụ cười, mãn nguyện là đời.

Ghế mây

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-trinh-van-li-binh-tru>